

Greve Marcus O'hara var en lång man, någonstans mitt i livet.

Han hade ett midjelångt svart hår som för det mesta var uppsamlat med ett band i nacken. Ögonbrynen skar över hans panna som två enskilda svarta streck. Det långa svarta ögonfransarna ramade in hans mörkbruna ögon.

Ansiktet var maskulin med höga kindben.

Den svarta mustaschen som prydde hans överläpp möttes av ett välansatt skägg, käkbenet formade en vass haka.

Till vardags bar Marcus för det mesta en vit skjorta med öppen krage, hans bringa var vältränad och maskulint hårig.

Byxorna var alltid svarta eller gråa och på fötterna bar han oftast ridstövlar.

Marcus var inte förtjust i överrock utan bar en grå slängkappa, På huvudet bar han oftast en svart hatt lite nonchalant på sned. På söndags promenaden eller när han som helst som han ville ta sig en promenad hade han alltid hade han en promenadkäpp I den högra handen, Inte för att han behövde den utan mest för att han tyckte det klädde honom.

Dagen började med att Marcus var på väg hem han tyckte egentligen inte om att gå genom byn på dagen. Eftersom han upplevde att folkets blickar var så genomträngande, som om de visste allt om honom bara genom att se på honom. Men denna väg var närmre och han ville komma fort hem för att undkomma regnet som stod som spön i backen.

När Marcus passerat skolan och skvallerbänken, där byns värsta

skvallerkärringar brukade sitta och tycka och tänka om folk och få.

Behövde han bara svänga runt hörnet, sedan till vänster, upp för en backe och över en bro. Genom en tunnel och sedan var han framme vid O'hara residenset.

Marcus gick in genom dörren till residenset där hans butler kom för att välkomna honom hem och ta emot sin herres genomvåta kläder.

Marcus klädde av sig och huttrade till lite när butlern bad honom att sträcka upp armarna så han kunde klä på honom en torr nattskjorta.

Butlern gav Marcus morgonrocken som han svepte om sig.

Seden stoppade han fötterna i tofflorna och gick för att värma sig vid eldstaden i biblioteket.

En knackning på dörren fick honom att vakna ur sin vila i sin favoritfåtölj vid eldstaden. Det var husfrun.

Hon frågade honom genom den stängda dörren om det var passande att hon kom in och talade med honom en stund. Marcus svarade henne och hon öppnade dörren steg neg för att få veta om Marcus behövde henne något mer innan hon gick till sängs. Han bad henne be butlern om ett varmt.

Husfrun lämnade honom.

Några minuter senare steg Marcus ner i badet, det varma vattnet mjukade upp och värmdde hans frusna kropp. Han lossade på bandet som band samman håret i nacken, det flöt ut som en svart flod över hans nakna axlar. Marcus lutade huvudet mot kanten av karet och slöt sina ögon för att slappna av och skingra sina tankar på vad som hänt honom under dagen. Han kände hur lugnet kom över honom, ögonlocken började kännas tunga.

Husfrun kom för att titta till honom, hon knackade på dörren men han hade han somnat så han hörde henne inte. Eftersom Marcus inte svarade blev hon orolig och öppnade dörren och gick försiktigt fram till honom, han var vacker där han sov. Hon kunde inte låta bli att klappa honom ömt på kinden för att väcka honom.

Marcus studsade upp ur badet och skylde sin kropp först blev han arg men insåg innan utbrottet kom att vem det var som väckt honom och därför hejdade han sig. Med ett blygsamt leende räckte hon fram handduken och gav den till Marcus. Hela denna situation var en aning generande för Marcus men som den gentleman han ändå var tog emot handduken svepte den runt höften och gick till sitt sovrum.

Där klädde han på sig nattskjortan och gick till sängs.

Natten var fortfarande ung när Marcus vaknade av att det knackade på fönstret. Han var för trött för att lägga någon större vikt vid det.

Han hade precis slutit sina ögon och nästan åter somnat, när knackandet på nytt hördes på fönstret, denna gång steg han upp för att stilla sin nyfikenhet.

Men eftersom inget verkade vara på tok gick han tillbaka till sängen.

Marcus bestämde sig för att inte somna eftersom han kände på sig att han säkert bara skulle bli väckt igen. Vissa saker hatade Marcus att ha rätt i och denna sak var en sådan. När han åter blev störd av knackandet steg han upp denna gång en smula irriterad. Med försiktiga steg gick han fram till fönstret väl framme drog han en djup suck och tog med ett bestämt tag fast i gardinsnöret som höll de båda längderna samman och slet i isär det. Bakom gardinen var allt lugnt och fridfullt, Marcus lyssnade och hörde hur en uggla hoade.

Han vände sig om för att gå tillbaka till sängen då fick han syn på det som fångat hans nyfikenhet.

Det var en liten fågel som satt på kanten till spiselhällen, den hade ett litet runt huvud, kroppen var liten och ögonens isblå färg lös i mörkret. Fjäderdräkten var svart med en bred strimma av vitt från dess hjässa och ner över ryggen.

Marcus undrade hur den hade tagit sig in fönstret var stängt och låst.

Han tog några steg mot eldstaden, inte för snabba han visslade en liten ton som man gör när man ser en liten fågel.

Marcus sträckte fram sin arm för att se om fågeln kom till honom. Först såg det ut som om den tvekade men sedan fällde den ut sina vingar och seglade ner.

Den landade på Marcus arm fågelns vassa klor rev upp blodröda strimmor i hans arm. Han studerade fågelns men plötsligt hoppade den ner på mattan och började putsa sina vingar.

Marcus försökte fånga den igen men den slank undan efter ganska många misslyckade försök att fånga fågelns gav han upp. Marcus var för trött för att hålla på med lekar därför vände han sig om för att ringa på någon som kunde ta ut fågelns ur hans sovrums.

Plötsligt blixtrade det till i rummet och som genom ett trollslag förvandlades den från fågel till en kvinna. En evighetslång tystnad infann sig i rummet, inte ens ljusen i kandelabern på bordet skakade på sina lågor. Marcus vände sig om och deras blickar möttes för ett kort ögonblick. Men innan Marcus hade förstått vad som egentligen hänt var hon försvunnen. Han gnuggade sig i ögonen men kände sig fortfarande för trött för att riktigt veta om han fortfarande sov eller var vaken.

Marcus skakade på huvudet och återvände till sängen, drog täcket över huvudet och somnade om i stillhet.

Marcus hatade att gå upp på morgonen men visste att om han inte blev väckt så skulle han ligga kvar resten av dagen.

När husfrun drog undan gardinerna var det dags att börja röra på sig.

Marcus svängde benen över sängkanten och stoppade fötterna i tofflorna som stod nedanför sängen. Han satt kvar på sängkanten en stund och väckte resten av sin kropp.

Tillslut sträckte Marcus på sig och ställde sig upp, Butlern gav honom hans byxor och hans nystrukna vita skjorta. Marcus klädde sig och satte sig sedan på stolen framför spegelbordet, butlern började raka hans kinder och trimma skägget lite grann. Marcus ville ha uppsatt hår han kände sig på ett ganska bra humör och valde därför ett sidenband i färg, rött fick det bli.

Det sista han gjorde var att dra på sig sina svarta ridstövlar.

Nu var husets herre redo att möta dagen.

Marcus var på ett strålande humör när han senare steg in i matsalen för att förtära dagens första mål. Han önskade alla en god morgon och hoppades att det inte varit för mycket besvär att göra frukosten.

Tjänstefolket stod som förstenat när Marcus lite senare sköt in stolen efter sig och tackade för en utsökt frukost.

Tjänstefolket var nämligen inte vana vid att Marcus hade ett bra morgonhumör. Snarare helt raka motsatsen, det fanns nog inte en man i hela London som hade ett sämre morgonhumör.

Efter frukostmålet hade Marcus för vana att gå ner till stallet för att titta till sina bästa vänner. Han hälsade glatt på stalldrängen, som kom för att göra sin herre till lags men Marcus avstod från hjälpen.

När Marcus senare sadlade sin ståtliga springare Dark Angel visslade han en glad melodi ur sitt inre, ledde ut hästen på stallbacken, svingade sig med lätthet upp på djurets rygg och red i väg i galopp så att gruset skvätte om hovarna.

Marcus kände sig som pånyttfödd när han red som vinden över ängen. Han slet sidenbandet ur håret som virvlade som en svart skugga i vinden.

När Dark Angel började sakta in på stegen släppte Marcus tyglarna och lät sin vän föra honom från extas till lugn.

Tillslut slog hästen kraftig av på takten och efter en stund skrittade den.

Marcus visslade till och de stannade. Han satt av och lade sig ner i gröngräset, korsade benen, lade hatten för ögonen och slappnade av i solen.

Dagen gick vidare utan något större dröjsmål.

Skymningen började sänka sig över skogen.

Marcus ställde sig upp och sträckte på sig slog gräset från kläderna han visslade efter Dark Angel som stod och betade en bit bort.

Hästen skrittade emot honom och Marcus satt upp på hästen och red i lugn och sakta mak hemåt.

Kvällen kom och allt var lugnt och stilla i huset, tjänstefolket hade gått till vila för dagen och Marcus satt i biblioteket njöt av ett glas sherry och läste en bok.

Plötsligt slogs fönstret upp och fågeln från några nätter tidigare svepte in.

Marcus hajade till och ställde sig upp i försvarsställning, de såg på varandra ett tag som om tiden stannat, fågeln lade sitt vackra huvud på sned.

Han klappade den över ryggen och frågade fågeln vad den ville honom.

Fågeln såg på honom och han såg på den, denna gång flydde den inte.

Förvandlingen skedde igen.

Hennes hår var ankellångt och vitt som snö, hennes liljevita hy var helt underbar. Hennes ansikte var docksött, ögonens färg var isblå. Näsan var spetsig men ändå gullig, hennes mun var röd och läpparna var fylliga när man såg de ville man inget annat än kyssa de om och om igen.

Hon var klädd i en lång svart klänning den var sydd i ett genomskinligt tyg.

Under den skymtade man hennes slanka kropp med de små toppiga brösten. När hon lutade sig fram mot honom och deras läppar möttes i en lång kyss, kändes det som om deras hjärtan flätades samman. Marcus kände sig som om han var i hypnos han försökte vakna upp men insåg ganska snart att det var en kamp han inte skulle vinna.

Kvinnan tog ett steg mot honom och bugade sig hon bjöd upp honom till dans och Marcus lade sina armar om hennes midja och hon sina på hans axlar. De dansade iväg över golvet.

Marcus ville inte att natten skulle ta slut, men klockan på kyrkotornet slog fyra slag, vilket innebar att husets tjänstefolk snart skulle börja sin dag.

Marcus gav henne en sista kyss och öppnade fönstret och talade om för henne att han ville återse henne snart igen.

Kvinnan satte sig på fönsterbrädet, antog en fågels skepnad, vände på huvudet och gav honom en sista blick och flög sin väg.

Dagen som följde var en regnig och gråmulen dag.

Marcus satt i biblioteket och deppade över regnet när en knackning infann sig. Han lyfte ivrigt på huvudet för att lyssna, om det kunde vara sant att han hört rätt, var hon redan tillbaka? Men tyvärr var det bara den gamla ekens grenar som slog mot fönstret.

Marcus lutade åter huvudet i handen och såg riktigt ledsen ut, när husfrun trädde in i rummet. Han slog upp ögonen och såg på henne när hon mötte sin husbondes blick och förstod vad han tänkte så frågade hon honom inte vidare. Husfrun ställde istället brickan med hans frukost på tebordet och lämnade honom sedan ensam.

Marcus gick fram till tebordet för att ta sig en smörgås, när han vände sig om såg han vad han först trodde var en synvilla.

Där vid brasan satt hans svarta lilla fågel och retade honom sensuellt med att smeka sina läppar med pekfingret, läppar röda av blod.

Marcus gick med tämligen osäkra steg och satte sig på huk mittemot henne.

Han hade saknat henne hela dagen han kysste hennes blod dränkta läppar.

Först mådde han illa och trodde han skulle kräkas, när blodet fyllde hans mun.

Men när han svalt och bismaken lagt sig mindes han hur ljuvlig smaken var.

Han ville ha mer och inom sig kände han hungern växa sig starkare.

Så länge hade han förträngt längtan efter blod, varför hade hon väckt den nu?

Han öppnade ögonen för att fråga henne, men hon var borta. Var det bara hans hjärna som spelade honom ett spratt. Eller vad var det som hände?

När han senare såg ut genom fönstret hade natten svept in landet i ett tätt mörker. Marcus reste sig från golvet, gick fram till fönstret där regnet fortfarande smattrade mot rutan. Som vanligt hände inget ovanligt på gårdsplanen.

Han öppnade fönstret för att kunna inandas doften av regnet och den ljuva doften av natt. Undertiden han stod där började han förvandlas från en man till en av nattens varelser. Först kände han inget ovanligt, sig sedan började han att känna en växande ilska inom sig. Marcus förde sina händer över sitt ansikte för att känna efter om förvandlingen gjort något med hans utseende, inget kändes annorlunda och när han kände med tungan runt i munnen på sina tänder märkte han att de var sylvassa. Han knyckte lite på nacken och blinkade några gånger för att ögonen skulle vänja sig vid mörkret. Drog ett djupt andetag och fyllde lungorna med nattens dofter och andades ut genom näsan.

Marcus hoppade upp på fönsterbläcket och satte sig på huk för att spana på natten. Han såg en skugga leka borta vid buskarna och vig som en katt kastade Marcus sig ner och landade på fötterna nedanför sitt fönster. Ett fall på över åtta meter, Marcus såg upp mot fönstret och sprang vidare ut i natten.

Natten började med att Marcus mest drog omkring utan mål han gick på kyrkogården, han satt en stund på bänken vid sjön. Tillslut gick han fram till vattnet för att känna på det och för att se på sitt ansikte och för att se efter om det bara var på insidan förvandlingen skett. Marcus lutade sig långsamt över kanten. Till sin förfäran upptäckte han att spegelbilden inte fanns där. Med vrede slog han handen i vattnet och räckte ut tungan åt vattnet som en barnunge och gick därifrån.

På vägen genom parken stötte han ihop med ett kärlekspar, en äldre dam med en hund samt en ung kvinna på väg hem.

Den unga kvinnan passerade Marcus tillräckligt nära för att doften av hennes parfym och hennes person skulle fylla hans näsa. Marcus gick ett varv på torget, för att få henne ur tankarna. Men doften av hennes parfym, hennes dunkande hjärtslag höll på att driva honom vansinnig.

Framme vid fontänen stannade hon för att vila en stund och hämta andan eftersom hon känt sig förföljd.

Kvinnan började gå igen nu med snabbare steg, hon nästan sprang.

Marcus följde efter henne i skuggorna, han ville inte skrämma henne.

Vid en stor ekdörr stannade hans tilltänkta offer. Hon skakade av rädsla när hon trevade efter nycklarna i väskan.

Trots det lyckades hon få upp dörren. När hon kommit in i värmen så satte hon sig på pallen innanför dörren för att andas ut. Marcus hade nu kommit fram till hennes dörr.

Han valde att avvakta en stund. Marcus hoppade för att nå upp till fönsterbrädan, hävde sig sen upp och satte sig sedan där för att spana på henne.

Hon vandrade omkring i rummet och strödde sina kläder omkring sig, tillslut tog hon av sig nattlinnet och satte sig på pallen framför tvättfatet.

Hennes bruna hår vilade i en fläta på ryggen, hon hällde vatten i fatet framför sig, plockade upp svampen och började tvätta sig. Hennes mörka hy såg len ut, de tunga bröstet fick det att pirra till i Marcus inre. Hon lät svampen smeka hennes kropp och Marcus blev lite fundersam på hur hennes hy kändes.

Hon var en vacker kvinna.

Marcus hade nu suttit en bra stund på fönsterbläcket, regnet hade upphört men han var genomblöt.

Han lyckades lirka upp fönsterklykan, tyst klättrade han in genom fönstret.

Kvinnan vid spegelbordet hörde honom inte utan fortsatte att lugnt tvätta sig.

Marcus smög upp bakom henne och fyllde sina lungor med hennes doft och tog hennes flätade hår i sin hand.

Hon svängde runt och tog några snabba steg för att fly men föll omkull.

Marcus kastade sig över henne och sänkte sina vassa tänder i hennes hals.

Hennes blod rann ner i hans hals, hennes hjärtslag dunkade i hans huvud, efter ett tag upphörde de.

Marcus kunde inte förneka det längre, nu fanns det ingen återvändo.

Han var åter fast i nattens klor.

Morgonen grydde.

Hennes ansikte var fortfarande vackert där hon vilade i sin sista vila.

Marcus hade verkligen förtärt henne som ett vilddjur äter sitt byte. Åsynen av hennes sargade kropp fick honom att inse vilket monster han var, ett monster han inte ville kännas vid. Denna ondska som levde inom honom var en besatthet. Inte ett val han själv gjort.

Han ville inte lämna henne, fast han visste att han inte kunde sitta där länge till.

Marcus slöt hennes ögon och lyfte upp henne, han gick fram till hennes säng, lade ner henne och kysste ömt hennes panna.

Hennes parfymflaska hade vält omkull och den ljuva doften fyllde åter hans näsa. Han satte sig ner på huk och tog upp flaskan, förde den till näsan, slöt sina ögon och lät doften fylla hans inre.

Sedan lade flaskan i fickan, vred ner fotogenlampan och lämnade huset.

När han stängde dörren till sitt sovrum några timmar senare var han helt utmattad. Nattens händelser dunkade i hans huvud och spelades upp inför hans ögon så fort han slöt dem.

Marcus kände att han behövde lugna sina tankar innan hans humör skenade i väg med honom. Vid denna sena timma hade tjänstefolket börjat sin arbetsdag så husets herre valde att klä sig själv.

Marcus tog på sig sin svarta rock, sina svarta ridstövlar, satte hatten på huvudet och gick ut.

En promenad skulle kännas bra men när han gått flera varv i den stora trädgården insåg han att det inte var någon idé.

Han kunde inte sluta tänka på det som hänt de senaste nätterna. Marcus gick ut ur trädgården och nerför grusgången.

När Marcus passerade den stora fontänen med en kvinna som höll en fågel i sina kupade händer, tyckte han sig höra ett skri från den. Han gav den en snabb blick, sa till sig själv att han måste vara galen om han trodde att statyer kunde göra ljud. Marcus började gå igen.

Uppe i den gamla eken satt en fågel, det var den som Marcus hört när han passerat fontänen.

Marcus visslade en hög ton som följdes av en melodi.

Fågeln bredde ut sina vingar och seglade ner och landade på Marcus utsträckta arm. Först blev han förvånad över att fågeln kommit till honom så klar hade inte hans vissling varit.

Han såg närmare på fågeln och när deras blickar möttes gick han vidare upp mot huset.

Han steg in genom dörren med fågeln på armen, husfrun såg lite snett på honom, hon gillade nämligen inte husdjur. Han stannade till och slog demonstrativt höger klacken på stöveln i golvet för att visa vad han tyckte om husfruns missnöjda min mot hans gäst.

Husfrun bugade sig ursäktande Marcus nickade medgivande.

Fågeln på hans arm böjde sig värdigt och de två gick sedan vidare in i biblioteket.

De satt och såg på varandra en lång stund, innan någon av dem sa något.

Det var hon som bröt tystnaden med att säga, att hon ville ha något i glaset som stod framför henne.

Han bjöd henne av vinet, tog själv ett glas, satte sig ner och det blev åter tyst. Skulle det fortsätta så här, skulle natten bli ganska lång. Marcus försökte öppna upp konversation på konversation, men inget verkade intressant nog att tala länge om. Han valde därför att gå rakt på sak och frågade henne varför väckt törsten inom honom den där natten.

Hon skruvade lite på sig, tog en klunk vin, ställde sig upp och gick fram till eldstaden, vände sig mot den och såg in i elden.

Han kände att hans fråga plågat henne därför ställde han sig upp gick mot henne.

Marcus lade sina armar om henne, höll henne hårt, och kysste henne.

Det kanske inte fanns något svar.

Han hade själv länge önskat att han hade någon att dela nätter och dagar med.

Hon vände sig mot honom och vilade sitt huvud mot hans bröstorg. Marcus njöt av att stå där tillsammans med henne och låta natten sänka sig över de två.

Nästkommande dag spenderade Marcus i stallet, han hade försummat sina hästar alldeles för länge. Hans favoritvalack Dark Angel som han haft sen han var pojke, tittade lite snett på honom när han gick in.

Marcus bad om ursäkt för att han inte hade varit en god husse, men lovade att visa på bättring. Genom att se till att stalldrängen serverade herrgårdens bästa äpplen som efterrätt vid kvällsmålet.

Hans vänner accepterade sin herres ursäkt med ett gemensamt gnägg, de skrattade gott tillsammans.

Precis när han tog det sista taget med ryktborsten på Dark Angel, hörde han steg vid dörren. Han kände hur det växte en ilska inom honom, precis när han skulle be personen att gå och lämna honom ifred såg han att det var husfrun som hade gått hela vägen, ner till stallet för att ge honom en picknick- korg.

Han skämdes lite inombords, tog emot korgen och kysste husfrun på kinden och tackade henne ömt för allt fint hon gett honom genom åren. För Marcus var hon inte ett tjänstefolk, han såg henne mer som en vän, en mor rent av.

Innan hon gick tillbaks föreslog hon honom att ta någon av sina fina fyrfotade vänner på en längre ridtur i landskapet.

Det var en utmärkt idé, han behövde vara för sig själv ett tag. Valet var svårt, alla hans vänner förtjänade att få en lång tur. Marcus beslutade sig ändå för att ta med sin barndomsvän på resan.

Fyra dagar senare red Marcus in på gårdsplanen, han satt av och förväntade sig att stalldrängen skulle komma för att välkomna honom. Men det var precis tyst, mycket ovanligt? Han satt av och tog själv hästen tillbaka till stallet, staldörren stod på glänt.

Sakta öppnade han dörren, för att inte bli allt för överraskad.

Inget såg ut att vara fel. Med en smula spända steg gick han in i stallet.

Hästarna stod lugnt i sina boxar, men Marcus kände på sig att något var fel.

Stallet tycktes i alla fall inte vara i någon ordning, men var fanns stalldrängen?

Han vände sig om för att ta upp en kvast som hade fallit ner på golvet. När han reste på sig såg han stalldrängen ligga på golvet i slutet av stallgången. Han sprang fram till honom, satte sig på huk och vände honom och skakade på honom för att väcka honom. När han inte lyckades förstod Marcus att han var död. Vad hade hänt honom? Han började leta efter orsaken till mannens död. Han fann bitmärken i mannens hals.

Det fanns inget han kunde göra åt saken. Han lade en filt över liket.

Marcus lämnade stallet för att leta efter någon annan att fråga om vad som hänt.

Det ända han möttes av var fler lik med samma bitmärken i halsen som stalldrängen.

Framme vid bostaden svek modet honom, satte han sig på trappan och begravde ansiktet i händerna. Allt han sett sedan han kommit hem var död och lidande, skulle han orka gå in.

Feghet var inte en bekant egenskap hos Marcus O'hara han stålsatte sig. Han ställde sig upp och vände sig om för att öppna dörren. Den gnisslade lite när han öppnade den på vid gavel, han steg över tröskeln och stannade där.

Den tunga dörren slog igen bakom honom. Marcus hoppade till av smällen men fortsatte framåt.

Mörkret hade infunnit sig i hela huset, endast en fackla brann på väggen vid trappan.

Han tog ner den samtidigt som han tänkte, att han skulle genomsöka undervåningen först. I köket fann han inget, inte heller i besökssalen, även biblioteket var öde och tyst.

Trappan knarrade under hans fötter, när han med sakta steg gick upp för den.

Marcus vågade sig på ett försiktigt hallå, när han kom till toppen av trappan.

Inget svar, bara ett svagt rop på hjälp nådde hans öron.

Han gick genom hallen, när han nådde slutet av den fick han syn på vad han först trodde var en hög med kläder.

När den började röra på sig förstod han det var därifrån ropet på hjälp hade kommit. Med försiktiga steg gick han fram mot kroppen. Marcus satte sig på huk vid kroppen för att bättre kunna se vad som var på tok, tyvärr så blödde även tjänsteflickan från bitt i halsen men hon var fortfarande vid liv. Doften av blod fyllde hans näsa, skulle han stå ut med att hjälpa henne utan att frestas av hennes blod som rann nerför halsen. Han kände sig som en spårhund som fått upp vittringen, han kunde inte motstå länge till. En liten smakbit skulle inte skada tänkte han, varför låta färskt blod gå till spillo.

Han fuktade sina läppar med tungan, det ljuvliga röda blodet pulserade ur hennes hals.

Han kunde inte motstå längre, tänderna växte i överkäken och Marcus bet tag i hennes handled, hon kved en stund men slutade ganska snabbt därefter. Han tog hennes liv och slickade i sig de sista dropparna av hennes blod, som han hade i mungiporna. Blodtörsten lugnade ner sig, han ställde sig upp och backade undan från den döda kvinnan.

Denna gång kände han inte vreden stiga utan bara en inre frid en känsla han tyckte om.

Marcus gick in i rummet intill och satte sig vid flygeln, knäckte knogarna för att mjuka upp fingrarna innan han började spela. Han hade suttit där en bra stund när han kände en bekant klapp på axeln, han lyfte sakta på huvudet. Först såg han inte vem det var. Egentligen brydde han sig inte heller, bara det var en vän. Det var husfrun hon slog sig ner bredvid honom på pianopallen och började sjunga på melodin som Marcus spelade. Den hade alltid fått honom lugn som barn och det skulle den lyckas med även denna gång. Marcus lutade sitt huvud mot hennes axel och hon smekte honom över kinden. Han började känna hur lugnet kom till honom, han slutade spela och lade sin hand på husfruns axel. De satt tyst en stund, båda var glada av att den andre var utom fara.

Husets herre började bli trött efter allt hemskt som hänt.

Marcus ställde sig upp och lade locket över tangenterna på flygeln. Husfrun gick för att ta itu med återställandet av ordning i huset.

På vägen till sitt sovrum mötte Marcus hunden.

Den hälsade på honom genom att vifta på svansen.

Han klappade hunden på huvudet och gick vidare.

Han hittade en av husfruns goda kakor på bordet i köket han tog en och kände sig som en busig pojke som snor kakor från köket. Marcus log en stund åt minnet och gick för att sova.

Morgonljuset sken in genom gardinen, han bad att de skulle förbli fördragna.

Husfrun kom in med hans tvättvatten och en kanna, ställde den på bordet

bredvid fatet framför spegeln. Marcus satte sig vid tvättbordet och tog upp trasan som låg i skålen. Det kalla vattnet svalkade honom. Han tog upp rak kniven, plötsligt slog det honom hur han skulle kunna raka sig, om han inte såg sig själv. Han tänkte en stund och bestämde sig för att försöka ändå. Han skar sig några gånger. Man lade inte man märke till hans missöden när han senare gick nyrakad och med nystrukna kläder, ut genom dörren till sitt sovrum. Husfrun kom precis ut från rummet mittemot hans, deras blickar möttes. Hon bar på en stor hög med tvätt, han erbjöd sig att hjälpa till. Hon tackade nej med ursäkten att han skulle bli skrynklig. Marcus skrattade lite grann, studsade ner för trappan, ut genom dörren med frukosten i handen.

Det var en lugn dag och solvarm, Marcus vandrade genom byn. När han gick förbi puben steg han in för att ta ett glas, utan att tänka sig för tog han av sig hatten.

Barmästaren tittade på honom men hann inte be honom gå, förrän en dolk kom flygande mot honom. Den fastnade i dörren bakom honom. När Marcus insåg att den var ämnad för honom, bugade han, vände sig om och gick ut igen.

Det hade börjat strila ett fint regn från himlen. Med snabba steg gick han hemåt.

När han steg in i hallen och tog av slängkappan och skakade av sig regnvattnet. Såg han hur ljusen i biblioteket brann något som förbryllade honom.

Oron över att det skulle vara samma syn som väntade honom denna gång som förra gången steg upp i honom.

Med sina sinnen på helspänn öppnade han dörren.

Det var en av tjänsteflickorna som satt i hans vilstol hon hade somnat med dammvippan i handen. Marcus gick med tysta steg mot stolen, ställde sig bakom den och sade - Jasså det är detta ni gör när jag inte är här!

Tjänsteflickan for upp med ett skutt och bugade sig djupt för honom.

Hon vågade inte se på honom, men han tog hennes haka i sin hand och lyfte på så vis hennes blick.

Flickan slog upp ögonen, (i dem såg han rädsla.) Marcus såg in hennes ögon med en vänlig blick och log. Hon vågade sig på ett litet leende tillbaks.

När hon förstod att han bara hade velat skoja med henne mjuknade hon.

Marcus beställde kvällste och två koppar och hon slank ut genom dörren.

När tjänsteflickan återvände med brickan ställde hon den på tebordet och gick mot dörren. Han stoppade henne med att be henne göra honom sällskap, hon verkade chockad av hans önskan men hon svarade ja, genom att nicka.

De drack i tystnad.

Dagen hade varit lång, han gäspade och sträckte på sig.

Hon förstod hans önskan, ställde sig upp och tackade för sällskapet.

Marcus satt kvar en lång stund efter det att tjänsteflickan lämnat rummet.

Med huvudet lutat mot ryggstödet slöt han ögonen. Butlern kom in för att meddela att hans bädd var klar. Marcus gick till sängs.

Morgonen som följde var en seg morgon. Tjänstefolket sprang som vanligt på lätta fötter för att inte väcka husets herre.

Marcus själv hade visserligen varit vaken i timmar, men han hade ingen som helst lust att stiga ur sängen.

När butlern för femte gången kom för att be honom stiga upp slängde han en stor kudde efter honom. Den hade träffat butlern i huvudet, om han inte hade stigit åt sidan. Han förstod tillslut att han skulle lämna sin herre i fred, butlern tog upp kudden och lämnade tyst rummet.

Marcus lade sig på rygg och såg upp i taket. Han försökte peppa sig själv men inget tycktes hjälpa, han var så trött eller kanske snarare utmattad.

Han bestämde sig för att han skulle stanna i sängen idag, lade därför tillbaka huvudet på kudden.

För att riktigt visa på att han ville bli lämnad i fred låste han dörren och gick tillbaka till värmen i sängen.

När Marcus framåt eftermiddagen steg in i matsalen gick han med tunga steg, slog sig ner på sin plats och åt sin kvällsmat under tystnad. Stämningen var en aning spänd, Marcus avslutade sin måltid och reste sig upp gav tjänstefolket en bugning som tack för maten och styrde han sina steg mot biblioteket.

Dörren låste han bakom sig, valde en bok i hyllan och slog sig ner i länstolen för att läsa.

Natten var mörkare än de senaste nätterna varit, marken såg ut att stå i brand med hjälp av alla vackra löv som fallit från träden. Ett bevis på att hösten var på väg.

Marcus vandrade genom natten som svepte in den lilla byn i en tjock dimma och ett stort mörker. Han närmade sig parken vid det gamla slottet, där fick han se en kvinna sitta på marken med något i sina armar.

Han närmade sig henne med tysta steg, när han var tillräckligt nära för att röra vid henne vände hon på huvudet och såg på honom med blottade tänder blodet rinnande om munnen. Marcus backade och höll fram sina händer, med handflatan utåt för att visa han var en vän och inte en fiende.

Hon sträckte upp sina händer mot honom, han tog de och hjälpte henne på fötter. Deras blickar möttes. Ett välbehag kom över honom och han kunde känna hennes blod pulsera i sina ådror.

Hon torkade av blodet runt munnen, med baksidan av handen, samtidigt som hon ställde sig upp. Snabbt som en vessla gjorde hon ett utfall mot honom, men Marcus var beredd. Han fångade henne i språnget och höll henne fast i sina armar.

Hon slogs och klöste honom i ansiktet men Marcus vägrade att släppa henne. Hon klöste långa revor i hans kind så han tvingades tillslut att släppa henne.

Han såg ynkligt på henne för att hon skulle förstå att han inte ville något ont. Hon lugnade sig och backade några steg, ganska snart förstod hon vad hon hade gjort. Hon vände honom ryggen och begravde ansiktet i händerna. Han tog några steg mot henne och lade sina händer på hennes axlar. Hon ryckte till men stod kvar. Han vände försiktigt på henne. Hon såg upp på honom med en sorgsen blick. Marcus kände att han var tvungen att säga något. När han öppnade munnen för att säga något lade hon ett finger på hans läppar för att tysta honom. Han rynkade ögonbrynen för han förstod inte vad hon ville. Hon lutade sig fram mot honom och gav honom en lätt kyss, han besvarade kyssen.

Inom Marcus växte sig en ny känsla, du och jag hade nog förstått vad det var, men för Marcus var den ny och fick hans inre att spritta, helt rätt gissat KÄRLEK.

När deras läppar skildes åt såg de åter på varandra. Marcus leende fick det att pirra till inom henne och hon log blygt tillbaka. Hon tog hans hand och ledde honom till en av bänkarna som fanns i parken. Det slog sig ner på bänken och började försiktigt samtala med varandra. När gryningen kom hade många frågetecken rättats ut.

Han kom hem och gick in genom dörren, butlern mötte honom. Marcus tyckte att han verkade lite spänd, frågade därför vad det var som bekymrade honom, Han ville att hans tjänstefolk skulle känna sig som en av familjen. Butlern svarade att med tanke på allt som hänt, så var han väl bara lite spänd. Butlern bugade och gick för att fortsätta med sina sysslor. Marcus tackade butlern för hjälpen och styrde stegen mot biblioteket. Just det rummet, var det rum som Marcus tyckte mest om i hela huset. Där kunde han läsa en god bok eller bara ta en tyst minut och vara för sig själv. Tjänstefolket visste detta, de respekterade detta alla dagar om året utom just denna dag. När Marcus tryckte ner handtaget för att öppna dörren, kände han på sig att allt inte stod rätt till. Han öppnade dörren i alla fall, steg över tröskeln när han gjorde det, trodde han att hans hjärta skulle hoppa ur bröstet på honom. På bordet stod den största tårtan Marcus sett på en väldigt lång tid. Tårtan var tre våningar hög med vispgrädd och gula rosor av glasyr prydde dess sidor. Marcus fick tårar i ögonen, men undrade varför husfrun bakat hans favorittårta just idag. Husfrun steg fram till honom och lade sin hand på hans arm påminde honom om att denna var en speciell dag. Marcus rynkade ögonbrynen och tänkte så det knakade i hjärnan. Efter ett tag kom han underfund med vilken dag det var. Det var hans födelsedag.

Han log och satte sig i sin länstol för att njuta av födelsedagen med sina närmaste.

När Marcus tog på sig nattskjortan och satte sig vid spegelbordet var han riktigt glad över att dagen trots allt varit så bra.

Han knöt upp rosetten som höll håret på plats, tog borsten och började borsta sitt långa hår. Han hällde upp vatten i fatet framför honom och tvättade av ansiktet. För att håret inte skulle bli en enda knut morgonen därpå, brukade han fläta det, men denna kväll var han för trött.

Husfrun knackade på dörren för att få komma in och ge honom hans glas med varm mjölk, det hjälpte honom att somna vissa nätter. Hon såg Marcus oflätade hår och erbjöd att fläta det åt honom. Han tog emot hennes erbjudande med en smula tvekan, men ändå tacksamt. Hon tog hans långa hår i sin hand och började varsamt borsta det, undertiden hon gjorde det kände hon att han inte längre var på det strålande humör han varit tidigare under kvällen.

Eftersom hon stod honom närmast, frågade hon honom.

Han svarade henne inte utan suckade bara.

Husfrun kände att hon var på förbjudet vatten och sa därför inget mer om det.

Marcus kröp till sängs och vaknade några minuter innan midnatt av en knackning på fönstret.

Han steg upp för att ta reda på vem det var.

Det visade sig vara kvinnan som han tillbringat natten i slottsparken tillsammans med. Han öppnade fönstret för att släppa in henne, hans sovrum låg på andra våningen i den höga byggnaden.

Han funderade över hur hon tagit sig upp.

Frågan fick svar när han öppnade fönstret för att hämta frisk luft, murgrönan som ringlade sig upp för väggen var lite sliten på sina ställen.

Hon hade klättrat upp via den. Han stängde fönstret och vände sig åter mot henne.

Några tysta minuter flög förbi.

Marcus visste inte vad han skulle säga, och betraktade henne, på avstånd. Att åter få träffa henne fick det att åter spritta till i honom. Han tappade boken han höll i händerna. Smällen när boken föll i golvet fick henne att hoppa till, hon gick emot honom, tog upp boken och gav den till honom.

Deras händer snuddade vid varandra, istället för att släppa boken de höll mellan sig möttes de i en lång kyss.

Marcus viskade något ömt i hennes öra, hon fnittrade till och lutade huvudet mot hans bröstorg. Han bad henne att stanna och dela natten med honom.

Nästa morgon vaknade Marcus med sin nyfunna lycka sovandes på sin arm, hennes ansikte såg så fridfullt ut.

Marcus hennes bruna hår flöt ut över hela kudden. Bakom hennes ögonlock gjorde drömmen henne glad för hon log ett sött leende.

Marcus ville inte under några omständigheter väcka henne.

Hon vände på sig och lade sin arm om honom, han smekte den, tackade för att han fick vara just här, just nu med henne. En stund senare vaknade hon och såg upp på honom, han kysste hennes panna, hon kröp upp till honom en stund och det deras kroppar flätades samman.

Hon lade sig på hans arm, började tvätta hans brösthår mellan sina fingrar. En knackning på dörren infann sig.

Marcus ville inte sluta njuta, utan skickade iväg personen vid dörren med ett ljudligt snarka. De visste bättre än att störa husets herre när han sov sin skönhetssömn.

Båda lyssnade, när de hörde stegen avlägsna sig från dörren, fnissade de båda och kurade ihop sig i varandras armar och sov en stund till.

Frammot förmiddagen visste de bägge att var dags att stiga upp.

För att inte tjänstefolket skulle få mer att skvallra om, bestämde de sig för att hon skulle ta samma väg som hon kommit d v s genom fönstret.

När hon klättrat ner vände hon sig om och kastade en kyss till honom. Han besvarade den och vinkade till henne.

Marcus satte sig vid toalettbordet bestämde sig för att låta håret vara utsläppt, tog på sig sina kläder och gick med mycket lätta steg till matsalen för att dricka förmiddags te.

När han steg över tröskeln blev det helt tyst i rummet.

Marcus brydde sig inte om det utan gick med något mer bestämda steg vidare mot sin plats vid bordet huvudända. Man hörde hur klackarna slog i golvet och när han satte sig markerade han verkligen att han inte ville ha några frågor angående nattens aktiviteter. Husfrun gav honom te och några scones med marmelad och ost på. Marcus drack sitt te i tystnad, inte ett ord föll över hans läppar. När frukosten var avklarad reste han sig och sköt in stollen tackade för maten och gick för att klä sig för att ta en ridtur.

Många timmar senare slängde Marcus igen porten till residenset.

Butlern kom för att välkomna sin herre hem. Marcus gav honom en blick som kunde ha dödat vem som helst. Han slängde av sig slängkappan, slet av sig stövlarna och slängde dem ifrån sig. Butlern tog upp slängkappan från golvet sedan räckte han sin herre honom hans inneskor. Butlern råkade samtidigt välta den vas med blommor som stod innanför dörren och oturligt nog skvätte vattnet ner husets herre.

Marcus var redan irriterad med tanke på det som hänt under natten, när han såg ner på sina våta byxor brast det för honom. Han blev rasande.

Marcus gav butlern en lavett så hård att den gamle mannen tappade balansen och föll handlöst bakåt.

Den duns som följde med butlern fall, fick Marcus att vakna ur sitt ursinne och se sig omkring. När hans blick föll på den gamle mannen på golvet förstod han vad han hade gjort. Han sträckte fram sin hand för att hjälpa butlern på fötter igen. Den gamle såg på den utsträckta handen med stor rädsla. Marcus tog ett steg framåt och böjde sig framåt en aning för att visa mannen att han kunde lita på honom.

Butlern ville inte misstro sin husbonde utan med viss tvekan tog han emot hjälpen från Marcus.

När deras blickar möttes fanns fortfarande rädslan kvar i den gamles ögon. De fattade varandras händer och Marcus hjälpte den gamle på fötter. Butlern stod kvar för att antingen få en ny lavett eller en order. Marcus förstod vad kammarherren tänkte och ursäktade sig med en lätt bugning och gick därifrån.

Marcus slog sig ner med en duns i länstolen och drog bandet ur håret. Han började fundera över vad i hela världen det var som hänt, han hade aldrig burit hand på sitt tjänstefolk förut. Hade han verkligen blivit så arg bara för att skorna inte stått på rätt sida av dörren, det var ju absurt.

Han såg in i eldstaden och försökte komma underfund med vad det var som drivit honom över kanten, allt butlern ville var ju att sköta sitt jobb och hjälpa honom. Marcus slöt åter ögonen, lutade huvudet bakåt och började andas lugnare än innan. Tillslut somnade han.

När en knackning på dörren väckte honom, röt han att vem det nu en var så skulle den skulle lämna honom ifred.

På den andra sidan dörren stod husfrun, man såg på henne hur bedrövad hon blivit av Marcus utbrott, men hon sträckte på sig, ställde ner tebrickan och gick med tysta steg därifrån. Marcus öppnade dörren såg sig omkring för att försäkra sig att ingen såg honom böjde sig ner och tog upp brickan. Sedan stängde han åter dörren och låste.

Ingen hade sett Marcus på över en vecka, han hade inte lämnat biblioteket överhuvudtaget. I sin fåtölj satt Marcus dag ut och dag in i tankar och sjönk djupare och djupare in i sig själv.

Tillslut visste han att han skulle slå i botten och aldrig kunna ta sig upp därifrån. Hans ögon var fulla av rädsla och hans kinder fulla av tårar. Marcus bad den enda han någonsin litat på i hela sitt liv om hjälp att resa sig ur denna förtvivlan. Jag kan lova dig att inte var det Gud han bad till.

En hård knackning störde hans tankar, den kom från fönstret.

Marcus brydde sig inte till en början, men när ljudet inte upphörde blev han irriterad och gick fram till fönstret. Han tittade ut över gårdsplanen men det var bara den gamla ekens grenar som åter slog mot fönstret, med hjälp av vinden. Han slog handen i fönsterbläcket i vrede över att han åter gått på det och gick tillbaka till sin stol och satte sig åter ner.

Tankarna började åter födas i hans huvud, fastän denna gång, kände han en större vrede än han någonsin gjort tidigare.

Hans ögonbryn var rynkade, som en svart linje i hans panna och hans blick var mörkare än natten utanför fönstret. Vreden i hans huvud hade nu växt sig till ett enormt svart mörker. I hans ögon lyste raseriet starkt, det pulserade i tingarna och huvudet värkte så att trodde han skulle bli galen. Blicken i hans ögon hade förändrats från ilska till något mycket djupare.

När han råkade välta vasen på det lilla bordet intill länstolen samtidigt som han skulle sträckte sig, för att ta sitt glas blev han fullständigt vansinnig. Han ställde sig upp och kastade karaffen i eldstaden, hans andetag ökade med det växande hatet inom honom. Vreden växte sig så stor, att han inte kunde tygla den längre. Den tog över hans sinne det slutade med att hela biblioteket blev sönderslaget.

Marcus satt fortfarande på golvet med galenskapen brinnande i ögonen. I sina händer höll han en av de nejlikor som stått i vasen på bordet, han tog långsamt bort ett blad i taget från den vackra blomman och lät det falla till golvet.

När alla blad var borta tog han ännu en och började om från början. De vita bladen bildade ett täcke på golvet. När den näst sista blomman var plockad, samlade han ihop alla blomblad. De bildade ett tätare täcke. Han tog den sista blomman ur den sönderslagna vasen och lade sig sedan ner, Med den vita blomman på sitt bröst och slöt sina ögon.

Här skulle han ligga tills solen gick upp och började bränna hans kropp till aska. Marcus tänkte att om han lade sig i formation av ett kors så skulle han kanske komma till himlen innan han hamnade i helvetet. När han sträckte ut armarna kände han att han skar sig, han såg trött på sin hand. Han knöt handen och spände den, en droppe av blod rann ut. Bloddroppen började sin bana ner över armen mot armbågen. Marcus följde droppens väg med intresse i blicken på var den skulle ta vägen.

Han kände hur han började må illa, nu hade han lekt tillräckligt med döden. Om han inte stoppade blodet skulle han dö. Han satte sig på knä och såg sig omkring i rummet, en bit bort låg en av sidendukarna som legat på ett av borden. Han tog whiskeyn som fanns kvar i den nu trasiga karaffen och hällde över handen sedan rev han en remsa av bordsduken och band den om sin hand. Marcus reste sig och gick några steg, glasen och karafferna som låg sönderslagna överallt krossades ännu mer under han fötter när han gick mot dörren.

Marcus borstade av sig, rättade till håret, knäppte skjortan och öppnade dörren. Husfrun stod i mitten av hallen, Marcus passerade henne och gav de en knyck på nacken. Han gick vidare mot trappan där han stannade.

Husfrun gick ifatt honom och lade sin hand på hans axel, han drog en djup suck och klappade hennes hand. Oftast var hon en kvinna som inte talade om sin åsikt

men denna gång kunde hon inte hålla den inne. Marcus vände sig om för att lyssna på vad hon hade att säga.

Hon berättade om alla gånger som han som barn hade förlorat sitt humör och kastat saker om kring sig.

Om de gånger han slängt igen dörren till sitt rum i vrede som tonåring. Hon hade inte klandrat honom som barn eller tonåring så varför skulle hon göra det nu.

Marcus slöt ögonen, tanken på att han kanske gjorde fel som vände allt och alla ryggen kom till honom.

Han vände sig mot husfrun som omfamnade honom och viskade i hans öra att hon alltid kom att finnas här för honom vilken väg han än valde att gå.

Bakom Marcus slutna ögon spelades hans barndom upp.

Alla stunder han varit ensam och känt sig övergiven, alla stunder som han känt sig sorgsen hade hon funnits där.

Kort sagt hade hon funnits där i hela hans liv genom goda och dåliga och rent djävulska stunder.

Marcus öppnade sina ögon, Han var så less på alla motgångar. Med tunga steg gick han nerför trappan och vidare in i sitt arbetsrum för att göra lite arbete.

Han slog sig ner i sin fåtölj arbetsrum vände den sedan mot eldstaden.

Marcus lutade sitt huvud mot rygg stödet och slöt sina trötta ögon.

Bakom de vackra svarta ögonfransarna började drömmen att spinna sitt nystan. Plötsligt dök det upp en bild, en som gjorde att hans leende vaknade, bilden av en kvinnas ansikte. Hon hade ljuvligt ankellångt snö vitt hår, hennes gestalt var förförisk där hon stod med ryggen mot honom.

Marcus gick emot henne, doften av natt och ett nyfallet regn fångade han näsa, Han fyllde sina lungor med doften av henne. Den fyllde hela honom, han blev helt yr av den. Att känna hennes kvinnliga kropp mot sin var helt sagolikt. Hon formade sig som en vaxdocka i hans händer, Han smekte bort hennes hår och började ömt kyssa hennes nacke och hals. Hon njöt av beröringen som Marcus läppar gav henne. Marcus lät sina händer glida med en smekande rörelse nerför hennes lår. Hon stoppade hans hand på vägen. Smekte den och lyfte den till sitt bröst. Han kände hur hennes bröstvårta styvna under sina fingrar. Hon gav till ett litet läte av vällust. Han fortsatte att kela med henne. Allt han ville nu var att möta hennes blick, se hennes ansikte få reda på om hon var lika vacker som hennes kropp var.

Hon vände sig mot honom men hennes ansikte var suddigt. Hon kysste honom, han kysste henne tillbaks en stund. Hon fortsatte att smeka hans bröstorg hennes fingrar kändes som sammet mot hans hud.

Sina svepande rörelser över hans bröstorg gjorde honom helt fortrollad.

Känslan han hade inom sig var en blandning mellan förvirring och vällust. Här ville han stanna resten av sitt liv.

En röst långt bort sa åt honom att vakna upp, han bad med allt han var värd rösten om att få stanna.

Hans ögon började öppna sig, när han började se konturerna av biblioteket stängde han sina ögon och blundade hårt för att hålla henne kvar. Det var försent hon var borta och drömmen om evig lycka också.

Han satte sig ner vid brasan och tänkte på det som hänt i drömmen.

I den hade han varit lycklig, en känsla han inte känt på länge.

Nu var han både rastlös och en smula förargad, han ställde sig upp och gick fram till fönstret. Tittade ut en stund, det blev snart tråkigt, gick några varv i rummet tills slut satte han sig ner igen.

Huvudvärken började komma, den pulserade i tinningarna och hans ögonbryn drog ihop sig i pannan. Han förde en hand till pannan för att försöka massera bort den. Efter ett tag så kändes det som om han lyckats driva värken på flykten. Men det tog inte länge förrän den var tillbaka igen. Hur skulle han kväva den, han tog ett glas vatten.

Men för att få ett slut på det gjorde han det som han minst av allt ville.

Marcus gick till väggen mitt emot bokhyllan, på vägen hängde en tavla av honom. Han lyfte ner tavlan från väggen. Bakom den fanns en liten staty av en djävul som höll ett svärd i sin hand, han tog tag i svärdet och en dörr öppnade sig i väggen bredvid honom. En vindlande trappa ledde neråt i mörkret. Den följdes av en lång gång som ledde till Marcus hemlighet.

Marcus tog ljuset som stod på bordet vid fotöljen och gick ner för trappan, i taket och på golvet fanns spindelnät.

Gången var fuktig och kall, En stor spindel kröp uppför väggen. Facklorna på vardera sidan om gången var utbrända. Det var så fuktigt och dragigt i gången så ljuset han bar i handen slocknade. Som tur var hade Marcus ett utsökt mörkerseende.

I slutet fanns en stor tung dörr. Marcus slog upp dörren på vid gavel. Stanken som slog emot honom var så instängd att han var tvungen att harkla sig.

I det högra hörnet stod en golvkandelaber, mitt på golvet som var täckt av halm. Stod ett litet bord på det stod en gammal vinflaska som fått tjänstgöra som ljusstake. En fåtölj som hade slitet tyg stod vid sidan av bordet. Mittemot bordet på väggen hängde en stor tavla av en man, det var husets herre själv som var avbildad på den.

Den högra väggen var prydd av ett antal hyllor. Ovanpå de låg flaskor som man skulle tro var fyllda med vin, men så var inte fallet. I själva verket var de fyllda med blod. Under hyllorna fanns ett skåp med glasdörrar. I det fanns det vinglas och champagne glas.

Bortsett från dessa möbler fanns ett litet fönster på ytterväggen som månen sken in igenom.

Denna kväll var det fullmåne lämpligt nog. Marcus trädde in i rummet och gick direkt fram till hyllan med flaskorna.

Valde en som det stod 1792 på en fin fransk årgång.

Han satte sig på huk och valde ett av de fina vinglasen.

Tog flaskan runt halsen och gick och satte sig på stolen och fyllde glaset.

Nu tror ni kanske att eftersom rummet låg under herrgården så skulle det vara kallt men det hade vår smarte herre löst med att bygga en eldstad. Att blodet var kallt när de hälldes upp var inget som bekymrade honom det blev snart rumstempererat med hjälp av hans händer och elden. Smaken av blodet och doften av natten fick färgen i hans ansikte att komma tillbaka. Han tog en stor klunk ur glaset och njöt verkligen av den till fullo. Plötsligt hörde han ett ljud som han inte var van vid, här nere brukade han var ensam. Han satt tyst och försökte andas så lågt att det inte hördes. Fotsteg slog mot golvet och man kunde höra hur personen andades tungt. Stegen stannade upp precis utanför dörren, Marcus ställde sig upp och väntade med sinnena på helspänn på vem det skulle vara. Dörren gled sakta upp, ljusen på det lilla bordet slocknade av vinddraget. Marcus såg bara konturen av personen vid dörren, han tog sig en funderare över vilka som kände till detta rum och kom fram till att det var bara hans far, husfrun och han själv som visste om det. Han frågade därför med säker stämma om det var husfrun och samtidigt vad hon gjorde här nere. Han fick inget svar och förstod att det inte var husfrun, hade han glömt att stänga dörren som fanns i biblioteket. Någon av hans tjänstefolk hade kanske blivit nyfiken och gått in i den hemliga gången. Marcus rabblade upp några av tjänstefolkens namn men fortfarande inget svar. Han började känna sig förvirrad och gnuggade sig i ögonen för att försäkra sig om att han faktiskt såg någon i dörröppningen. Han såg ingen, men skuggan fanns det den såg han tydligt. Han slog tanken ur hågen det var kanske bara någon i trädgården. Marcus gick fram till väggen där fönstret fanns det var ganska högt placerat så han ställde sig på fåtöljen för att se ut och få lite syre. Halvmånen lyste upp natten utanför fönstret, Marcus drog några snabba andetag och steg ner från stolen. Han lutade huvudet mot den kalla stenväggen, han vände sig om. Där stod hon kvinnan med det snövita håret hon bugade sig.

Marcus visste inte vad han skulle göra eller säga, så han backade ett steg.

Hon frågade tyst om hon fick sig ta sig ett glas, Marcus nickade en smula skräm. Han satte sig återigen i fåtöljen, för att se vad hennes nästa steg skulle bli.

Kvinnan tog en klunk ur glaset som och lät en droppe falla ner i mungipan. Hon gick ett varv i rummet och Marcus följde henne med blicken när hon gått två varv runt honom stannade hon mitt framför honom och såg på honom med sina isblå ögon. Marcus lyfte blicken och under en kort stund kändes som om tiden stod still.

Kvinnan höll fram sina händer mot honom och utan att tveka tog han de och ställde sig upp. Hon förde hans ena arm till sin midja och den andra handen fattade hans högra hand i sin. Hon såg upp på honom och utan närmare eftertanke tog de några små vals steg i det månbelysta rummet.

Deras dans tog slut och han tackade henne med att buga.

Kvinnan kysste honom och Marcus föll handlöst bakåt i fåtöljen och kände hur sömnen och drömmen kom till honom som genom ett trollslag.

När Marcus senare vaknade försökte han minnas nattens händelser, Han fuktade sina läppar med tungan, han mindes hennes kyssar.

Marcus tittade på ljusen runt omkring i rummet det flesta hade brunnit ut.

Drömmen han haft om kvinnan med det snövita håret hade fått honom att tänka över vad som egentligen hände med honom.

Han brydde sig om saker han tidigare aldrig ens skulle reflektera över, han hade erotiska drömmar något han inte haft på åratal och hans inre spelade honom spratt. Höll han på att bli galen.

Kvällen kom och Marcus gick återigen genom den hemliga dörren.

Nyfikenheten tog över och Marcus gick för att ta reda på vart ljuset kom ifrån.

Han öppnade dörren med försiktighet och fick se kvinnan med det snövita håret. Hon stod mitt i rummet med en döende man i sina armar.

Marcus blev glad att åter få se henne men samtidigt fundersam över om han verkligen såg det han trodde han såg.

Marcus gick emot henne och hon släppte mannens kropp i golvet som om den varit en säck med sopor. Hon sänkte blicken och sade att mannen framför hans fötter var en gåva till honom.

Denna gång skulle han få det färskt, Inget blod på flaska denna gång skulle han få det färskt.

De njöt av mannens blod och när det inte fanns mer att dricka sade hon att hon ville ge honom ännu en gåva.

Mitt på golvet stod ännu en present som var inslagen i blodrött sidentyg.

Det var en vit kista, locket pryddes av små guldänglar som lekte bland molnen.

Insidans väggar var klädda med blodrött silke, botten var klädd med svart siden, en liten svart kudde fanns också den såg väldigt inbjudande ut.

När Marcus beundrat kistan en lång stund tittade han upp på henne.

Hon tog hans hand och drog honom till sig, Han trivdes i hennes armar. De satte sig vid bordet, han på stolen och hon i hans knä. Han smekte hennes hand och hon vilade sitt huvud mot hans bröst. Han frågade henne om hon hörde något speciellt när hon satt där. Hon svarade att ljudet av hans hjärtslag var det enda hon behövde höra för att känna sig hel.

Våren kom efter en väldigt lång och kall vinter.

För varje dag som gick blev Marcus bara mer och mer lycklig. Något som smittade av sig på alla huset innevånare.

Att få höra honom vissla undertiden han borstade sitt hår. Eller sjunga en bit på en gammal visa lite då och då svepte in hela herrgården i en härlig och lugn stämning. Marcus gick av och an i tankar, när husfrun knackade på dörren för att fråga varför han inte njöt av den fina dagen utomhus, svarade han att det var en utmärkt idé, tog på sig sin kavaj och gick ut för att njuta av den fina dagen.

Det var en strålande dag med solsken och fågelsång Marcus passerade hästhagen och valde att stanna för att dela vårens första dag med sina fyrfota vänner.

Han visslade en busvissling, hans bästa vän kom galopperande mot honom, saktade in och gnäggade till hälsning. Marcus klättrade över staketet och lade sig ner, gräset i hagen var mjukt. Marcus korsade benen, lade armarna under huvudet och hatten för ögonen.

Han vaknade av att Dark Angel puttade på honom.

Marcus såg upp på himlen för att få reda på hur sent på dagen det var. Det var tidigt på eftermiddagen, solen var fortfarande framme. Han sträckte lite på sig och låg kvar en stund så att hans kropp kunde vakna till liv igen.

Dark Angel såg med en konstig blick på honom, när han ställde sig upp och kastade med håret för att få det att samla sig på ryggen. Marcus kände sig sugen på att ta en ridtur, bestämde sig därför för att sitta upp på sin ädle springare. De korsade grevskapet som en enhet. I Marcus hjärta kände han att nu fanns det inga som helst hinder för att lyckan inte skulle bestå.

De hade ridit en bra bit när Marcus saktade in på en för honom ännu okänd grusväg eller var det kanske bara en grusgång. I vilket fall som helst så började han rida upp för grusgången. I slutet av den kom han fram till ett hus som såg helt övergivet ut. Han satte av och släppte hästen så den kunde beta en bit bort. Huset var lite större en hans eget men det här var förfallet ett ruckel i jämförelse med O'hara residenset.

Stentrappan som ledde upp till dörren var trasig i hörnen och de änglabarn som prydde sidorna av trappan hade trasiga vingar och en av dem hade tappat sin ena arm.

Marcus gick upp för trappan och kände på dörren.

Den gled upp på rostiga gångjärn, när han steg över tröskeln kände han hur han fick kalla kårar ut med ryggen. Marcus gick för att se om det fanns någon

hemma. När han sökt igenom huset utan att hitta någon levande själ, stannade han i lobbyn för att andas ut.

Ännu en gång gick en rysning ut med ryggen men denna gång var den mjukare och han tyckte sig höra en röst tala.

Marcus frågade om det fanns någon där, han fick svaret att han skulle ge sig av därifrån, han inkräktade.

Marcus svarade rösten att han inte ville störa det var bara nyfikenheten som fångat honom.

Röstens ägare brydde sig inte om hur han kommit hit viktigast var att få bli lämnad i fred. Marcus talade om med bestämd röst att det var ganska oartigt att avisa folk utan att visa sig.

Om Marcus lovade att inte skrika så skulle vem den än var som hade rösten stiga fram ur mörkret. Marcus lovade att han hade sett för mycket för att bli rädd för spöken eller vad nu var som gömde sig i skuggorna. Precis när han sagt det så kände han sig osäker och ställde sig i försvar.

Han lät blicken glida över rummet för att förvisa sig om att han inte skulle bli för överraskad när personen dök upp. Plötsligt ut ur skuggorna kom något som först såg ut som en svävande lakan. Marcus trodde inte på spöken så han blev inte speciellt rädd, han sa att om personen ville skrämman bort honom fick den nog komma något på bättre.

Marcus kände doften av en kvinnas parfym, men det var inget som han först reflekterade över utan fortsatte att lyssna efter vem det kunde vara i skuggorna. Månen hade börjat sin bana över den stjärnklara himlen. Marcus kunde nu urskilja att det var en kvinna som först försökt skrämman iväg honom. Han bad henne att stiga ut ur mörkret och visa vem hon var. Marcus kunde höra hennes steg, han sträckte på sig och intog någon sorts försvarsposition.

Ut ur skuggorna kom inte den han trodde det skulle vara. Hennes gula ögon lös och hennes långa bruna hår låg som en slöja över hennes axlar.

Marcus fick tänka ganska länge innan han mindes vem hon var. Det var hans första offer kvinnan han möt när han återfötts till en av nattens varelser.

Marcus stod som om han fått himlen i huvudet. Hon tog hans händer i sina och ledde in honom som i trans in i nästa rum för att värma sig vid eldstaden som hon tidigare tänt upp.

Plötsligt efter att de sett på varandra ett tag hade deras läppar möts och det ena lett till det andra.

Hon satt intill honom vid brasan och tvinnade hans hår mellan sina fingrar.

Marcus satt själv försjunken. Det kändes underbart att sitta där med henne i sin famn och bara vara. Men säg det som varar för evigt. Allt hade skett så fort.

Natten var sent gången och Marcus började bli ovanligt hungrig.

Han gav henne en kyss och de båda ställde sig upp och gick ut på verandan.

Nymånen sken med ett svagt sken från sin plats på den stjärnfulla himlen. Marcus lade sin arm om henne och drog henne till sig. De stod tysta och njöt av natten som föll över dem. Marcus lät henne höra om hans tankar om hur det skulle vara att börja om på en helt ny plats med henne vid sin sida. Hon vände sig mot honom och lade sin hand på hans kind, tittade upp på honom med sorg och eftertanke i blicken. Hon lade sin hand på hans kind och lät sin tumme smeka hans kind samtidigt som hon med en låg nästan viskande ton talade om för honom att hon älskade honom, men var tvungen att först lära sig vad natten hade att erbjuda just henne.

Marcus kysste båda hennes händer och såg en sista gång in i hennes ögon. Han visste inte riktigt hur han skulle kunna lämna henne det hade haft det underbart och Marcus gillade inte engångsföreteelser. Hon vände på klacken och försvann in i rummet igen. Marcus stod kvar en stund men när hon inte återvände till verandan gick han därifrån.

Nedanför trappan till huset log ett vackert format brunt löv. Marcus satte sig på huk och tog upp lövet mellan tummen och pekfingret. Han höll upp lövet mot månen, man kunde tydligt se dess grenverk med hjälp av solens strålar. Marcus lekte en stund med lövet efter ett tag lät han vinden fånga det han följde dess flykt mot himlen.

Några timmar senare satt Marcus och drack sitt kvällste.

Han frös, brasan brann i eldstaden och värmdde rummet. Men han frös ändå och om det var något han hatade så var det att frysa. Marcus förstod att han inte skulle få upp kroppsvärmen genom att dricka te. Han gick bort till vinstället tog fram en flaska som låg längst ner.

Marcus tittade på flaskan dammet som fanns på den vittnade om att drycken inuti den inte nyttjades så ofta som om innehållet var för värdefullt att tömma. Han förde flaskan till munnen och tog en klunk. Drycken fyllde hans mun, smaken av kallt blod var inte speciellt tillfredställande men den kvävde törsten. Marcus fyllde munnen, gurglade och lät blodet sippra mellan tänderna, det var himmelskt gott och fyllde hans kropp med den värme han saknat.

När han nu återfått värmen korkade han igen flaskan och gick för att ta reda på vad som hände i hans hem.

Det var en fin dag. Solen var tillbaks och sken in genom de stora fönstren.

Utanför fönstret lekte pigorna med varandra. Marcus gick ut på terrassen och när tjänstefolket fick syn på honom slutade de att leka och ställde upp sig på rad för att möta sin husbonde.

Marcus frågade hur de kunde finna tid att leka när äpplena skulle skördas.

När det inte kom någon förklaring trädde husfrun fram för att föra tjänstefolkets talan. Hon talade med skammen i halsen och sade att det var en väldigt varm dag

och ännu tidigt, lite frisk luft och lek skulle göra dem gott innan de inledde det stora arbetet med att skörda herrgårdens äpplen.

Marcus gav sitt tjänstefolk ett leende bad de fortsatta där de slutat men att inte hålla på för länge med tanke på äpplena.

Det var snart dags för höstmarknad nere i byn, hans äpplen sålde bra och byborna verkade tycka om dem oavsett vad de tyckte om honom.

Han vände på klacken, gick tillbaka in i sitt arbetsrum.

Marcus ville gå på höstmarknaden nere i byn, det hade han velat sedan han var pojke. Men vampyrer hör inte hemma bland människor.

Den stora marknadsdagen närmade sig och Marcus stod framför sin golvspegel i sitt sovrum, han var klädd i en grå kostym, vit skjorta och silverfärgad kravatt med vita kritstrecksränder. På fötterna bar han svarta knähöga stövlar, de glänste efter det att butlern putsat de.

Bakom honom stod husfrun och ivrigt putsade hans axlar med kostymborsten. Hon vände på honom som för att ta en sista titt innan han gick ut. Då såg hon att de i all hysteri glömt att göra hans hår i ordning. Han slog sig ner på pallen som husfrun ställt fram. Hon började kamma hans hår, bad honom välja hårband men han ville ha det utsläppt. Han tog på sig den svarta hatten, svängde på sig sin svarta slängkappa, gav sin person en sista överblick i spegeln och tog ett snabbt beslut om att han nu var rustad för att gå.

Det var ganska långt in till byn, Marcus kom till slut fram till den lilla bron som skiljde byn från hans marker. Där stannade han för att samla nytt mod.

Han kunde höra hur gycklarna underhöll folket med sina konster, hantverkarnas arbetande och folkets sorl på avstånd. Marcus korsade bron och sprang smygandes fram till bagarens lilla brödbod. Från sitt gömställe bakom boden hade han en utmärkt utsikt över torget och det som hände där.

Kommersen var i full gång på bytorget, folk knuffades och kivades om att få det bästa av köpmännens varor som kommit med skeppen från paris och orienten.

Marcus lät blicken flyta över det hav av människor som sprang huller om buller på torget. Hans blick fastande på ett av de fina tyger som hängde i skräddarens bod.

Det var grönt och hade guld trådar invävda i sig.

Marcus tyckte det såg ut som siden men han var för långt bort för att kunna avgöra om det var rätt. Med försiktiga steg gick han mot skräddarens bod, han smälte in bra bland folket på torget.

Ingen lade någon större notis till honom. När Marcus kommit fram till skräddarens bod ställde han sig och började titta på tyget som fångat hans blick. Skräddaren tog emot honom som vilken kund som helst utan spörsmål.

Han frågade Marcus om det inte skulle vara lättare att känna tygets kvalitet om han tog av sig handskarna. Utan att tänka på det tog Marcus av sig handskarna. Men det skulle han inte ha gjort, skraddaren som stått väldigt nära honom hela tiden rös till. Marcus lade inte märke till skraddarens rädsla utan fortsatte att tala om hur fint och vilken hög kvalitet tyget hade. Det var som först när han tystnade och såg på skraddaren som höll på att brista ut i ett skrik. Som han upptäckte vad det var som i själva verket höll på att hända. Marcus lade ner tyget och började se sig omkring för att få reda på vad det var som skraddaren reagerat så stark på, men allt tycktes fortgå som vanligt. Han tänkte en stund och ganska snart slog det honom att det måste ha varit hans vita händer som skrämt honom. Marcus tog snabbt på sig sina handskar igen gav skraddaren en isande blick, för att tala om för honom att fortsätta med affären i stället för att skapa en scen. Skraddaren förstod Marcus uppmaning, tog fram en liten fick plunta av silver, tog en stor klunk och fortsatte med rädslan i halsen. De avslutade affären, Marcus vände sig om och lät blicken svepa över torget för att få reda på vad mer som fanns att upptäcka.

Han funderade en stund och kom underfund med att han behövde ett stort antal hästskor och begav sig därför till smedjan. Marcus öppnade dörren till smedjan precis när smeden blåste liv i elden igen med sin stora blåsbälg.

Askflagorna flög som eldflugor i den lilla smedjan tills de slocknande föll mot golvet. Marcus harklade sig för att fånga smedens uppmärksamhet. Det var ännu så rökigt inne i smedjan så att man inte kunde se handen framför sig. Smeden kom som en svart skugga ur röken.

När den skingrat sig såg de båda varandra klart.

Marcus tog några steg längre in i smedjan och smeden hälsade honom med ett muskelstarkt handslag.

De talades vid en stund om vardagliga ting, Marcus hade alltid anlitat smeden till att göra alla göromål som innefattade järn.

Några timmar senare stängde Marcus dörren till smedjan, hästskorna skulle han hämta vid ett senare tillfälle.

Han lämnade smedjan och gick vidare fram till brödboden, där på bagarens bord fanns brödkakor och limpor av alla de slag. Men längst bort i hörnet låg bakverk och kakor. Marcus valde en sockerkringla betalade och gick vidare.

Han njöt av varje ny upptäckt. När Marcus senare såg upp mot himlen hade skymningen började komma och årets höstmässa var över.

Några dagar senare anlände smeden med de hästskor som Marcus beställt på höstmässan.

Tillsammans gick de ner till stallet där hans fyrfota vänner väntade på att få nya skor inför den kommande vintern. Smeden satte i gång att sko hästarna undertiden som Marcus mockade och körde in hö.

Det tog nästan hela dagen och när de var klara med sitt arbete bjöd Marcus smeden på en pilsner. Betalade sedan den summa han var skyldig, samt tackade honom för ett utsökt arbete.

Höstmånaderna hade flugit förbi med rasande fart och det var nu vinter utanför fönstret. Snön låg vit över ängarna. Det var vackert att se hur solens strålar fick snön att glittra.

Marcus stod på trappan till sitt hus han såg ut över sina ägor, han hörde hur hästarna gnäggade i stallet.

Han kände vinterns kyla mot ansiktet det började snöa.

Marcus gick ner för trappan. Snön knastrade under hans fötter, ett ljud som fick honom att mysa till lite.

Han satte sig på huk tog lite av snön i sina händer och började göra en boll av den. Marcus fick sådan lust att kasta iväg snöbollen, vilket han också gjorde. Snöbollen flög i en perfekt båge över den stora gårdsplanen. Den började tappa höjd, föll i marken och krossades några meter längre bort på vägen.

Marcus stod kvar en stund och tänkte att det där var ju inte så illa kastat av en gammal man. Han vände sig om för att gå tillbaka in igen, när han vänt sig halvt om såg han över axeln att det kom något flygande mot honom.

Marcus han inte väja undan för den snöboll som träffade honom på sidan av halsen. Snön smälte av hans kroppsvärme och började rinna ner innanför hans rock. Marcus ruskade på sig och huttrade till när snön smälte vidare ner för hans kropp.

Nu blev han en smula arg, ingen slungade snöbollar på honom ostraffat. Han gjorde en ny snöboll som han slungade iväg åt samma håll.

Även denna gång kom det en snöboll tillbaka men denna gång var han beredd så den träffade honom inte.

Marcus ropade att skytten hade missat sitt mål, då kom det ytterligare en boll flygandes mot honom. På detta vis höll det på fram och tillbaka ett bra tag innan Marcus fick nog och ropade till sin fiende att han föreslog en vapen vila.

Det blev tyst några minuter innan det kom ett svar bortifrån skogsdungen.

En hel hopar av snöbollar var det svar han fick. Lyckligtvis var han beredd även denna gång och backade undan för snön. Marcus funderade över om han skulle besvara elden eller inte.

Hans händer var stelfrusna, de var så kalla att när han böjde handen så vägrade fingrarna att vika ut sig igen sig.

Marcus förstod att han skulle förlora kriget eftersom han inte kunde krama fler snöbollar. Han ropade att vem nu än fienden var så hade han eller hon vunnit slaget men ur kriget skulle han gå som segrare. Med dessa ord lämnade Marcus slagfältet.

Några timmar senare satt husets herre i sitt bibliotek.

Marcus ställde sig vid fönstret och såg ut. Den starka vinden fick snön att yra omkring. Han huttrade till och gick tillbaka till fotöljen. Marcus såg upp på guldklockan som stod på spishällen, det var bara tre timmar kvar till gryning. Skulle han försöka sova? Han drack upp det sista av konjaken som var kvar i glaset, blåste ut stearinljusen som brann i kandelabern på spishällen, släckte fotogenlamporna och lämnade biblioteket.

Marcus satte sig vid sitt toalettbord i sitt sovrum, han drog det svarta sidenbandet ur sitt hår. Man kunde se hur tröttheten och sviterna från dagens snöbollskrig brann i hans ögon. Han erkände tyst för sig själv att han inte var någon ungdom längre. Med den tanken reste han sig och gick mot sängen. Han klädde av sig och hängde sin kostym snyggt och prydligt på sin klädhängare vid sängens fotända. Tog på sig sin nattskjorta och kröp till sängs, det tog inte lång tid innan han hade somnat. Marcus vaknade av att det knackade på fönstret, han samlade ihop håret och gick fram till fönstret. Halvmånen hade ännu inte gått till vila. Marcus undrade var ifrån knackningen kommit det kunde inte vara den gamla eken. För dess grenar hade trädgårdsmästaren sågat av eftersom de störde husets herre i hans nattliga sömn.

Marcus önskade att det skulle vara hans älskade. De hade inte träffats på mycket länge, han saknade henne något så oerhört. Han slöt ögonen och försökte minnas hennes ansikte, vad hade hon för ögonfärg? Blåa eller bruna nej inget av det. Han tänkte hårdare och mindes tillslut att hon hade isblå ögon. Marcus mindes henne nu, hon blev synlig bakom hans slutna ögon. Han sträckte utan att tänka på det upp sina händer som om hon stod framför honom. Inom honom växte känslan av hennes beröring och hennes sensuella kropp, tanken på henne fick honom upphetsad. Han stod fortfarande kvar vid fönstret och nu öppnade han sina ögon och såg ut. Marcus lät blicken svepa över gårdsplanen, först såg han inget ovanligt. Precis när han skulle vända sig för att gå tillbaka till sängen såg han hur en vit häst galopperade in på gårdsplanen men han kunde inte urskilja någon ryttare. Det var alldeles för mörkt. Marcus klädde på sig sin morgonrock, tog på sig sina tofflor och gick för att se efter vem det var som hade valt att ge honom äran att få besök vid denna sena timme. Han gick ner för trappan, när han kom fram till dörren slog det honom att vem det än var. Som gav honom äran av att få besök kunde han inte ta emot gästen i morgonrock. Marcus ropade på butlern som vid denna sena timme låg och sov. Butlern kom till sin herres tjänst klädd sin nattskjorta och ett stearinljus i hand. Marcus bad att han fortast möjligt så fort han hörde dörrklappen, slå mot dörren öppna den. Leda vem det än var med artighet in i biblioteket.

Sedan skulle han be gästen att vänta där tills husets herre snart skulle infinna sig. Marcus vände snabbt på klacken och tog den långa trappan med några snabba steg. På ett ögonblick klädde han sig, band upp håret i en svans i nacken och kammade till mustaschen och skägget med kammen som låg på toalett bordet. Han mötte upp butlern i korridoren till biblioteket, blicken var frågande över vem det var som gästade honom.

Butlern såg på Marcus med en skräckslagen blick och öppnade dörren till biblioteket för sin herre.

Marcus gick över tröskeln med blicken riktad mot golvet, när han höjde på huvudet såg han först ingen.

Han blev fundersam över var gästen var.

Hade den redan gått? En doft av vanilj och sommarblommor kom till honom.

Marcus lät den söta doften fylla sitt inre och när han vände sig mot eldstaden fick han syn på henne. Kvinnan han älskade och längtat efter i så många dagar och sömnlösa nätter.

Marcus tog ett steg mot henne i det dunkla rummet, hon stod med ryggen mot honom och värmdes sina händer med hjälp av elden som brann i eldstaden.

Hon vände sig om mot honom. Han stäckte fram sin hand mot henne och hon tog den. Att åter få hålla henne i sin famn kändes helt sagolikt underbart.

De satte sig ner i varsin av de vackra fåtöljerna som fanns i rummet. Mellan dem stod ett vackert utsirat bord med en fotogenlampa ovanpå.

Marcus stod inte ut med tystnaden längre. Han frågade henne varför hon kommit denna sena timma vad var så brådskande att det inte kunde vänta tills dagen grytt. Hon skruvade lite på sig som om frågan hade varit oanständig och svaret ännu värre. Marcus tog hennes hand och kramade den för att visa henne att hon inte hade något att frukta. Han fanns här för henne. Hon började tala men valde återigen att dra tillbaka sina ord. Marcus visste inte riktigt vad han skulle göra eller säga. Han höll upp ett glas konjak som han varsamt erbjöd henne.

Hon tog glaset och svepte dess innehåll i ett enda svep. Han chockades lite av hennes beteende, damer i hans närvaro brukade inte bete sig så. Hon svalde så hårt att man kunde höra det och räckte glaset tillbaka till Marcus.

Han tog det och ställde det ifrån sig på bordet mellan de. Vid det här laget hade hon ställt sig upp och Marcus som började känna sig en aning obekvämt i denna situation satt kvar i sin fåtölj.

Han gav henne åter frågan om varför hon kommit till honom. Inte var det för att hon saknade honom och ville dela hans sällskap. Då kunde hon lika gärna ha kommit dagtid, det var något mycket väsentligare än så.

Hon vände sig åter mot honom och såg på honom.

I hans ögon kunde man se att han vädjade henne om svaret. Hon tog hans händer och lade på sin mage och sade med låg röst ”jag har kommit för att tala om för dig att du ska bli far”

De satte sig ner fortfarande och höll de varandras händer Marcus rynkade sina ögonbryn och såg upp på henne med en fundersam blick. Han ville inte säga något men han mindes inte när han hade lägrat henne.

När han tänkt den tanken färdigt kände han sig en smula elak, han såg på henne och hon såg så rädd ut så han sade ja till hennes påstående om hans faderskap.

Han, Marcus O'hara skulle bli far.

Nio månvarv hade flutit förbi.

Man kunde höra hur den blivande modern kämpad innanför den stängda dörren. Marcus vandrade fram och tillbaka då och då drog han handen genom håret för att samla tankarna och höll för öronen ett tag slippa höra sin älskades smärta för en stund.

Marcus ville så gärna rusa in genom dörren och hjälpa henne.

Han hade redan knackat på dörren tre gånger och bett om att få bli insläppt men varje gång hade doktorn nekat honom. Talat om för honom att det var bäst för en blivande fader, om han väntade utanför tills det var dags att komma in.

Om Marcus bara fick titta in en stund och försäkra sig om att barnets moder var utom fara så skulle allt kännas bättre.

Doktorn försäkrade honom att allt stod rätt till, stängde och reglade dörren inifrån. Marcus slog sig ner i fåtöljen igen och tog upp tidningen.

Efter vad som kändes som ännu en evighet öppnades dörren och barnmorskan välkomnade honom in för att möta sitt nyfödda barn, en välskapt dotter.

Marcus gick försiktigt över tröskeln, på tå fram till sängen där hans älskade vilade ut. Med barnet sovandes på sin arm Marcus satte sig vid den nyblivna moderns sida. Såg man noga efter kunde man se dragen av Marcus näsa och mun, men ögonens drag var helt klart från modern.

Den nyblivna modern såg på Marcus, hennes blick var fylld av matthet.

Han log mot henne och kysste henne, strök bort en hårslinga som hade klibbats fast på hennes svettiga panna.

På sängbordet bredvid sängen stod skålen med vatten som barnmorskan använt att badda hennes panna med under förlossningen. Han tog trasan och kramade vattnet ur den och lade den på sin älskades panna, hon lade huvudet på sned för att på så vis tacka honom. Hon var ännu för svag att kunna tala. Hon höjde sin hand mot hans kind och han lade sin hand över hennes. Marcus slöt sina ögon och andades en lättnadens suck över att allt gått väl.

Hans lilla dotter började röra på sig vilket betydde att hon snart skulle vakna, För att hon inte skulle väcka sin redan utmattade moder tog Marcus barnet i sina armar. Det kändes ovant men ändå sagolikt att hålla något så litet i sina armar.

Marcus kysste sin dotters panna och lovade att ingen någonsin skulle skada henne så länge han vandrade på jorden. Nu hade Marcus allt en man kunde önska sig. Modern sov ännu även barnet hade funnit ro där vid sin moders bröst. Marcus lämnade rummet, utanför mötte han barnmorskan. Han passade på att tala om för henne att de båda sov och att barnet hade ätit med god aptit. Barnmorskan nickade och gick in i rummet. Marcus gick vidare mot sitt arbetsrum.

Natten lockade honom och dessutom var han hungrig.

Marcus satt vid sitt skrivbord varje tum av hans kropp värkte han ställde sig upp med viss möda och gick fram till fönstret och slog upp det på vid gavel. Den friska doft som infaller efter ett nyss fallet regn fyllde Marcus lungor. Om han gick ut genom ytterdörren skulle han väcka husfrun som hade sitt sovrum två rum från ytterdörren. Istället valde Marcus att klättra ut igenom fönstret. Hinkarna som stod precis nedanför fönstret föll omkull de skramlade något så förskräckligt när Marcus välte de vid sin landning. Han stannade till för att ta reda hur stor skada hans oturliga landning skapat, som tur var hade ingen vaknat. Han fortsatte vidare mot stallet.

Han öppnade staldörren det var tyst och kallt. Hästarna stod och sov i sina boxar, Dark Angel lyfte upp sitt huvud för att se vem det var som smög omkring i stallet. På sin väg fram till boxen greppade Marcus en näve hö ur en bal som stod vid staldörren, han stack in det genom gallret i boxdörren. Dark Angel tog höet och började tugga på det. Hästen såg på sin herre att han hade något busigt i blicken. Marcus öppnade boxdörren och hästen gick ut som om inget var något konstigt med det.

En ridtur i natten skulle vara det Marcus behövde. När de kommit utom hörhåll för de sovande på herrgården drev Marcus på hästen. Djuret föll i en snabb galopp. Marcus släppte taget om hästens man och spände benen om dess kropp för att inte falla av. De vände in på den stora ängen, men olyckligtvis blev svängen en aning snäv. Marcus förlorade kontrollen och föll av hästen i en vid båge. Han landade i gräset en bit bort. Marcus förlorade medvetandet för en stund. När han kom till sans igen slog han upp ögonen och spottade ut det gräs och den jord han fått i munnen. Marcus vände sig om på rygg och låg kvar en stund innan han försökte resa sig upp med hjälp av armarna, men hans vänstra axel var ur led.

Marcus lyckades resa på ryggen han visste att han var tvungen att göra något åt sin axel om han skulle kunna återvända hem självmant.

Marcus letade efter en pinne och efter ett tag fann han en och bet tag i den.

Sedan tog han försiktigt tag om sin vänstra handled med höger handen.

Marcus andades in ett djup andetag och bet samman tänderna, slet till vänster armen och på så sätt drog han tillbaka axeln i rätt läge.

Han vrålade ut sin smärta som fick honom att kräkas.

Marcus torkade sig runt munnen med baksidan av handen. Smärtan i det högra benet gjorde sig påmind, Marcus slog ner blicken och såg på sitt högra ben.

Det var för blodigt för att kunna se hur illa det var han såg sig omkring och fann två trädgrenar som han spjälkade det med band samman det med hjälp av trasor han gjorde av sina skjortärmar.

Nu skulle han bara försöka resa sig upp han skakade lite på huvudet för att samla tankarna.

Marcus hade med högsta sannolikhet slagit i huvudet när han föll av. Han var yr i huvudet och när han reste sig vacklade han en smula.

Dark Angel stöttade honom en aning och Marcus hävde sig sedan upp på hästen som började styra stegen hemåt mot herrgården.

Framme vid herrgårdstrappan föll Marcus av hästen och blev liggande.

Husfrun öppnade ytterdörren för att ropa åt hästen att lämna rosorna ifred, när hon sänkte blicken såg hon Marcus ligga på grusgången.

Hon sprang fram till honom och satte sig på huk vid sidan av honom, lade sin hand på hans axel. Husfrun ruskade försiktigt på honom för att väcka honom.

Husfrun ropade på butlern som kom till undsättning.

De ledde Marcus in i salongen och lade honom på divanen. Butlern började ta av trasorna från Marcus ben med högsta försiktighet. När blodet var bortsköljt såg butlern att det var värre än vad han först trott. Den ena benpipan stack ut genom skinnet som en blodig pilspets.

Butlern såg upp på Marcus med en besviken min och sade att han gjort allt han kan, nu måste doktorn göra resten. Men det var försent att kalla på honom vid denna sena timma.

Marcus bad att få whiskey flaskan med viss tvekan gav butlern den till halvfulla flaskan till sin herre. Marcus svepte flaskans innehåll svalde och såg upp på husfrun som mötte hans blick. Hon förstod sin husbondes önskan och gick för att hämta mer whiskey. När hon återvände hade butlern bundit om Marcus ben så gått han kunde själv och husets herre hade svimmat av smärtorna för längesedan. Tiden för det tog för Marcus att återhämta sig var lång och smärtsam men några veckor senare var Marcus på benen igen.

Hans axel hade läkt ihop det var värre med hans högra ben. Det hade aldrig riktigt läkt ihop, frakturen hade varit för svår att läka med perfekt resultat och medförde därför att Marcus haltade. Nu fick han äntligen nytta av alla vackra

käppar han samlat på sig genom åren. På något lustigt vis tyckte Marcus att hans haltande klädde honom och gav honom mystik.

Brittsommaren var här det började bli ganska kallt ute och vinden blåste hårt utanför dörren till stallet. Men inne i stallet var det varmt och skönt, mellan häst och ryttare fanns inga hårda ord eller känslor det var inte djurets fel.

Marcus hade precis fodrat sina hästar och mockat klart när han fick höra ett välbekant ljud. Han stannade upp och lyssnade noga om han kunde höra det igen eller om han hade misstagit sig. Det var tyst så Marcus tog för givet att han bara hade inbillat sig.

Men efter ett tag kunde han höra det igen ljudet förargade honom.

Hans ögonbryn rynkade sig i pannan han ställde ifrån sig skottkärran och med tysta steg gick han mot dörren till logen för det var därifrån ljudet kom.

Marcus öppnade den lilla dörren och ställde sig i dörröppningen inget verkade vara på tok han lyssnade åter efter ljudet han hört.

Han spetsade öronen och skärpte sinnena, men ännu kunde han vare sig höra eller se något återigen rynkade han ögonbrynen. Med ett fast grepp om högaffeln steg han över tröskeln och ut på den kalla logen.

En fågel lyfte från sitt gömställe, den skrämde Marcus en smula men han samlade sig snabbt och skärpte åter sinnena. Han fnissade till en smula över att han hade låtit sig skrämmas så lätt. Marcus tröttnade tillslut på att leta efter ett ljud som han inte ens var säker på att han hade hört. Han ryckte på axlarna och vände sig om för att åter gå in i stallet igen precis när han vänt sig om hörde han det igen. Det kom från taket någonstans Marcus svepte med blicken över taket letade men fann inget.

Plötslig svepte något över hans huvud och försvann upp mot taket på andra sidan av logen. Marcus stod nu helt stilla avvaktande och iakttagande återigen svepte något över hans huvud. Han hukade sig när skuggan ännu en gång kom svepande över huvudet på honom denna gång från sidan. Marcus kände hur dess klor rev honom i pannan precis i höjd med ögonbrynet blodet sipprade fram och rann i en liten strimma nerför sidan av hans ansikte. Han förde sin hand till såret och blev en smula förskräckt när han såg att han blödde.

Vad vill du mig? Ropade han. Marcus såg upp mot takbjälkarna för att hoppas få syn skuggan och kunna urskilja vem eller vad det kunde vara.

Då plötsligt just när solen lät sina strålar skina in genom de glesa plankorna i taket, såg han hur en fågelliknande varelse satt på en av de höga tak bjälkarna och stirrade hånleende på honom med sina isblå ögon.

Marcus trodde först inte på det han såg, var hon tillbaka hans drömmars kvinna det fick inte vara sant. Deras vägar hade inte korsats förrän i våras och nu var det redan vinter igen ett år hade passerat. Han höjde åter blicken för att se om fågeln fortfarande satt kvar det gjorde den.

Marcus visslade melodin och som vanligt seglade fågeln ner och satte sig på hans arm. Han föll ihop på knä det fick inte vara sant, men det var det.

Vad ville hon denna gång? Han var en lyckligt gift man nu en far till och med. Fågeln genomgick förvandlingen och åter stod hon där hans svarta ängel. Hon satte sig ner och tog Marcus axlar i sina händer. Först lyfte han bara blicken men sedan även sitt huvud och såg på henne med sorg, längtan och fundersamhet i blicken.

Hon satte sig ned med båda benen åt sidan och Marcus lade instinktivt sitt huvud i hennes knä. Hon började smeka hans panna och hår, det kändes som om hela hans inre lugnade sig.

Marcus lade sin ena arm om hennes midja och höll henne hårt. Han kysste hennes mage och satte sig upp deras blickar möttes hans ögon var fyllda av tårar. Hon lyfte hans huvud i sina händer och kysste hans läppar, samtidigt lät hon sina händer glida ner över hans rygg. Marcus rös till av hennes beröring, han lutade sig framåt och de lade sig ner. Hennes snövita hår tvinnades samman med hans svarta. Allt kändes som om de aldrig varit ifrån varandra.

De fullbordade kärleksakten och låg sedan kvar i varandras armar Marcus såg ner på henne och kunde inte annat än känna kärlek för henne.

Det var henne han älskade och ville dela resten av sitt eviga liv med. De kysstes och reste sig sedan upp Marcus hjälpte henne att få bort allt hö som fastnat i hennes hår. Tuppen gal från sin plats på gårdsgården och talade på så vis om att dagen var här. Marcus gick tillbaka in i stallet han var ännu inte riktigt klar med sysslorna där.

När han senare kom in i huset stod hans hustru där med deras lilla dotter i famnen. Marcus kysste henne på kinden klappade barnet på huvudet och gick vidare in i biblioteket utan att yttra ett ord. Kvar stod hon med den obesvarade frågan om vad hennes man gjort hela natten.

Marcus satte sig vid skrivbordet tankarna fanns hos hans svarta ängel.

Han saknade henne mycket. Vad han än försökte göra för att inte tänka på henne så fanns hon där ändå.

Om han spenderade mer tid med sin hustru och deras dotter kanske han skulle glömma henne. Marcus gick för att leta reda på de två.

Han fann de i barnrummet, de satt och lekte med hans lilla trähäst som han haft sedan han var pojke.

Marcus gläntade på dörren och ställde sig i dörröppningen och såg på deras lek. Att höra sin lilla dotter leka med den ädle springaren och dess riddare på väg att rädda sin prinsessa fick det att knyta sig i magen på Marcus. Var han villig att ge upp allt detta för något så banalt som kärleken även om det var den sanna kärleken. Trots dessa tankar var han samtidigt så stolt och rädd att misslyckas med henne. Marcus visste att med barn får man bara en chans misslyckas man så finns det ingen återvändo eller förlåtelse.

Han hade hoppats på att kunna smita iväg osedd därifrån men han misslyckades. Hans lilla älskade såg honom försöka smita och hindrade honom genom att ta hans hand och be honom stanna och leka med henne.

Marcus lyfte upp henne i famnen och bad henne om förlåtelse men som husets herre hade tusen saker att göra. Flickan såg upp på sin far med besvikelse i ögonen, bad honom att stanna en liten stund han ville visa honom sin nya springare. Marcus suckade men stannade ändå en stund för att han inte kunde motstå sin dotters besvikna blick. Trots klumpen i magen älskade han sin lilla flicka. Hans hustru tackade honom när de senare stängde dörren till barnets sovrum. De båda gick sedan åt varsitt håll.

Marcus kände sig så smutsig inombords, han hade aldrig behandlat sin hustru eller sitt barn på detta kalla vis tidigare, Det skrämde honom, han gick ner för den långa trappen till undervåningen.

Precis nedanför trappan hittade Marcus en av sin dotter dockor han tog upp den och tryckte den i sin hand. Han satte sig i trappan med dockan famnen han var så trött, trött på att tänka, trött på att vara far, trött på att känna sig bunden.

Butlern passerade Marcus där han satt i trappan han hälsade som vanligt på sin herre. Marcus lyfte huvudet och hälsade tillbaka på sin tjänare.

Han lade sedan ifrån sig dockan på trappsteget tog sin cape från hängaren, bytte från skor till stövlar tog på sig sin svarta kavaj och gick ut genom dörren.

I natt skulle han dricka rent färskt blod från någon fager jungfrus sköna hals.

För en gång skull regnade det inte, men det var ändå kallt.

Marcus stannade nedanför trappan och tog på sig sina handskar. Han funderade en stund över var han skulle gå men bestämde sig till slut för att gå ner mot byn.

Några minuter senare steg Marcus in i värdshusets rökiga lokal.

Han gick med bestämda steg fram till bardisken och slog sig ner på en av pallarna. Bartendern tog emot hans beställning och serverade honom, inget verkade störa ordningen. Marcus drack sin whiskey i lugn ro och lyssnade på en berusad mans hjältemodiga historia. Mannen skrävlade om hur han hade vågat sig ända fram till grinden på O'hara residenset utan att fega ur. Mannen skröt också om hur han skulle säga till husets herre att vika hädan om hans fördömda själ vågade sig nära honom.

Marcus kunde inte annat än fnissa lite från sin plats i baren, detta kunde bli synnerligen nöjsamt.

Marcus avslutade sin drink och väntade tills den berusade mannen hade raglat ut genom dörren. När dörren slagit igen betalade Marcus och steg åter ut i kylan stannade för att välja väg hem.

Han valde att gå genom fattigkvarteren han gillade vanligtvis inte fattigkvarteren men i natt kände han sig lite vild och galen.

I en gränd några steg längre fram såg Marcus hur skuggorna från en eldstads lågor lekte mot fasaden. Av nyfikenhet gick Marcus mot gränden, när han kom till början av gränden stannade han och fick syn såg på mannen som inte för så

länge sedan stått inne på värdshuset och skrävlat om hur modig han skulle vara om han mötte Marcus o´hara.

Marcus log ett busigt leende och gick med försiktiga steg mot mannen och elden som brann i det rostiga fördetta oljefatet.

Mannen lyfte på huvudet och fick syn på Marcus, främlingen erbjöd Marcus att slå sig ner och värma sig, det var ju så kallt att man frös häcken av sig.

Marcus ville inte avslöja sig så han slog sig ner trots att han egentligen inte ville sätta sig ner i denna smuts.

De talade en stund om hur livet i London hade blivit så mycket sämre för vanligt folk.

Mannen tog fram en korb ur fickan och skar en tjock skiva som han erbjöd åt Marcus kniven var vass och mannen skar sig i tummen. Marcus reagerade blixtnabbt på impuls och fångade mannens hand runt handleden. Mannen ryckte och slet för att få Marcus att släppa greppet men det var försent.

Marcus spände ögonen i mannen som ryggade till av skräck när han såg hur tänderna växte i Marcus käkar. Mannen ville skrika men rädslan fick det att stocka sig i halsen på honom.

Marcus sänkte sina tänder i mannens handled blodet smakade inte så illa för att komma från en luffare och en drucken sådan dessutom. Även en vampyr måste få äta skräpmat då och då.

Efter ett långvarigt drickande lutade sig Marcus ner över mannens svaga kropp och viskade sitt namn tyst i örat på honom. Mannens ögon vidgade sig av skräck och allt han fick fram var meningslöst tuggande. Marcus hade tröttnat på att leka med mannen och lämnade honom därför där i gränden åt sitt eget öde.

Marcus steg ut ur gränden och tog på sig sina handskar och svepte capen snävare runt kroppen. På torget stannade han för att tänka ut sitt nästa steg.

Hans högra ben värkte av kylan eftersom han varit en smula irriterad när han lämnat hemmet hade han inte tagit med sin käpp och det fick han sota för nu.

Han försökte massera bort värken men lyckades inget vidare, han suckade över att han alltid var så impulsiv och hetlevrad.

Marcus gick vidare genom natten snart kom han fram till stadens kyrkogård.

Den gamla rostiga grinden gnisslade så där spökligt och slog igen bakom honom med hjälp av vinden.

Marcus gick mellan gravarna som en svart ande tills han kom fram till en av de där stannade han. Han läste namnet på graven och böjde sitt huvud i en bön, graven tillhörde Marcus far.

Marcus mindes knappt sin far men han hade alltid gått hit när han behövde någon att tala med.

Han hukade sig ner trots att det smärtade i benet och svepte bort lite vissnade löv och annat skräp som låg på gravstenen. I hans ögon kunde man se hur tårarna började sin bana ut över kinderna. Marcus tänkte att han var en vuxen

man nu och borde inte tjuta som en barnunge. Men oavsett vad man har för relation till sina föräldrar så saknar man dem när de inte finns där längre. Marcus reste sig upp och började tala med sin far det kändes som om en stor sten lyftes från hans hjärta.

Kyrkklockan slog halv fyra och det var dags att återvända hem.

Marcus smög in genom dörren på herrgården.

Han gick upp för trappan till sitt sovrum satte sig på sängen pustade ut och löste upp knuten runt håret. Hårborsten log kvar på sängbordet han samlade ihop sitt hår så det låg på hans ena axel och började med sakta mjuka drag att borsta det. Undertiden han satt där kom tanken på hans hustru till honom, för ett ögonblick slutade han att borsta sitt hår. På sängbordet stod ett fotografi av henne med deras dotter i famnen. Dottern hade haft sin vita lilla klänning med en rosa spets rosett runt midjan. Marcus hade tyckt att hon var så vacker i sin klänning han hade varit så lycklig och stolt den dagen bilden tagits. Men nu när Marcus såg på bilden kunde han inte längre känna samma lyckliga känsla. Han lade ner fotot med bilden nedåt så att han slapp se det.

På morgonen vaknade Marcus av att det knackade på dörren han satte sig upp i sängen och bad den vid dörren att träda in.

Det var hans hustru som kom för att önska honom god morgon hon gick emot honom där han låg i sängen.

Marcus kysste sin hustru på kind och sa att han älskade henne. Det högg till i bröstet på honom när han sagt orden om hon bara visste vad han egentligen kände skulle hon bli förkrossad. Hon tog av sig sitt nattlinne och kröp ner bredvid honom men han flyttade sig åt sidan. Hon kröp efter Marcus vände sig på sidan för att hon skulle inse att han inte var intresserad. Tillslut slutade hon att försöka älska med honom och Marcus slappnade av men samtidigt knöt det sig i hans hjärta.

Några minuter senare kunde han höra henne snarka lite Marcus satte sig upp på sängkanten och drog handen genom håret. (Vad var det egentligen för en typ av man han började att bli.)

Han gick fram till fönstret och tittade ut på månen som lyste upp gårdsplanen och svepte in den ett kulet sken. Mitt på planen kunde man urskilja siluetten av en gestalt den bara stod där som en staty. Marcus hade valt att inte prydda sin uppfart med någon fånig fontän eller blomsterarrangemang.

Han öppnade därför fönstret för att bättre se vad det var som stod på hans gårdsplan mitt i natten. Marcus kisade och fick på så vis bättre mörkerseende var det den han trodde att det var? Han fuktade läpparna för att kunna vissla men kom på att det skulle väcka hans hustru.

Istället sprang han nerför trappen och ut på verandan där stannade precis innan trappan började. Siluetten vände sig om och när Marcus såg att det var hans svarta ängel sprang han fram till henne och slöt henne i sina armar. Hon såg upp på honom och sträckte sig upp mot honom, de kysstes.

De tog varandras händer och gick vidare genom trädgården, tillslut kom de fram till lusthuset. Marcus kände på dörren den var låst och nyckeln var kvar inne i huset. Han svor tyst för sig och vände sig mot henne för att berätta den dåliga nyheten. Hon såg på honom med en besviken min, Marcus tyckte inte om att se henne besviken. Därför tog han sin näsduk som han hade i morgonrocken och lindade den runt handen för att slippa skära sig. När han slog handen genom glaset för att öppna dörren. Marcus lät henne stiga in först som den gentleman han var.

Hon ställde sig innanför dörren och såg sig omkring, Marcus stängde dörren bakom de och omfamnade henne där hon stod. Hon lutade sig emot honom och han kände henne slappna av.

Efter en stund satte de sig på en av bänkarna som fanns vid väggen, de såg på varandra utan att säga ett enda ord. Marcus öppnade munnen för att säga något men hon tystade honom med en kyss. När hon senare ville säga något gjorde han samma sak. Hon log och såg upp på honom med sina vackra isblå ögon.

Marcus gav en enda kyss och omfamnade henne och lade sitt lilla huvud mot hans bröst och han lät sin haka vila mot hennes hjässa.

Marcus slöt sina ögon och njöt ett mycket kort ögonblick för plötsligt dök bilden av sin hustru och deras lilla dotter upp. Det fick honom att snabbt öppna ögonen igen och han ställde sig upp med ett ryck. Kvar på bänken satt hon som om blixten slagit ner. Hon undrade vad som hade skrämmt honom det var långt till gryningen och trädgården var lugn och mörk. Marcus vände sig från henne och gick mot dörren inom honom höll kampen fortfarande på mellan hans känslor för sin hustru och dem han hade för kvinnan framför sig.

Inom honom visste han att det var allra bäst för honom om han stannade hos sin hustru men hans hjärta hade för länge sen svävat iväg mot sitt nya mål.

Marcus kunde höra sin svarta ängels klackar över golvet och när han kände hennes mjuka hand i sin kramade han den och vände sig åter om mot henne. Han strök bort hårslingan som lagt sig över hennes panna han log ett kort leende och kysste henne. Hon smekte hans kind. Marcus bet sig i läppen, suckade en tyst suck och slog ner blicken. Hon frågade honom varför han plötsligt såg så nedstämd ut, det hade varit en underbar natt.

Han svarade henne inte utan öppnade dörren släppte hennes hand och gick ut. Hon tyckte att han uppträdde mycket konstigt men kände att han redan var förargad och frågade honom därför inte vidare. Stämningen var bruten så de gick tillsammans tillbaka till huset och skiljdes åt på trappan.

Framemot kvällen satt Marcus i sitt bibliotek han försökte återigen få ro att samla sina tankar och lugna sitt inre kaos men inget tycktes fungera han bröt ihop och dolde sitt ansikte i händerna.

Han lyssnade och kunde höra ljudet av flygeln från övervåningen.

Marcus ställde sig upp och gick med tunga steg upp mot rummet där han visste att hans hustru satt och spelade på flygeln så vackert.

När han kom fram till dörren som stod lite på glänt, stannade han och visste inte om han skulle gå in eller stanna kvar utanför dörren. Han bet samman käkarna en stund man kunde se käkbenen röra sig på hans kinder.

Marcus öppnade dörren och lutade sig mot dörrkarmen på den vita pianopallen satt hans hustru och spelade.

Hennes ögon var slutna, hennes vackra händer smekte de vita tangenterna, hennes kropp verkade dansa till tonerna som hon spelade.

Marcus tyckte för första gången på mycket länge att hon var vacker.

Hon kände på sig att någon iakttog henne och slog upp ögonen för att ta reda på vem det var. När hon såg att det var Marcus så ställde hon sig upp och bjöd in honom. Marcus bad henne att inte sluta spela det lugnade honom hon lovade att fortsätta spela om han stannade en stund och lyssnade. Varför kunde han älska han inte henne som en äkta make borde? Marcus satte sig ner i fåtöljen hans lilla dotter kom och ville höra sin moder spela, hon kröp upp i sin faders knä och satte sig nära honom. För en kort stund på mycket länge var de en familj igen. När modern slutat spela vände hon sig emot dem och såg på de med glädje i blicken. När hennes blick mötte Marcus hoppades hon få se ett leende i sin älskades ögon, men allt han gjorde var att slå ner blicken och fortsätta tala med deras dotter.

Hon vände sig åter mot flygeln och försökte hålla tillbaka tårarna som föddes i hennes ögon men hon lyckades inte.

Marcus satte ner sin dotter i fåtöljen och reste sig upp sade något som egentligen inte spelade någon roll och lämnade rummet.

Han gick till sitt arbetsrum med bestämda steg där tog han sig ett glas rödvin satte sig i fåtöljen vid eldstaden och tog upp sin bok.

Han ville njuta av tystnaden och ensamheten men som vanligt blev han avbruten av en knackning på dörren. Denna gång brast Marcus tålmod och han röt mot dörren att för helvete lämna honom ifred. Han brydde sig inte om vem det var som stod på andra sidan.

När hans korta vredesutbrott var över var han fortfarande arg och hans ögonbryn rynkade sig som ett svart streck i hans panna. Marcus slängde glaset i eldstaden och stormade ut genom dörren.

Husfrun stod och dammade hon föll nästan ner från pallen hon stod på för att räcka upp att damma den stora tavlan. Marcus bad snabbt om ursäkt och fortsatte nerför trappan, nedanför trappan mötte han butlern.

Utan ett ljud satte han sig på pallen och tog själv på sig sina stövlar allt skedde under fullständig tystnad.

Marcus satte på sig hatten och gick ut genom dörren. Han var tvungen att göra så här annars skulle han bli komplett vansinnig. Tjänstefolket yttrade sig inte längre i frågan de hade börjat vänja sig vid sin husbondes återkommande raseriutbrott.

Marcus gick till stallet och sadlade Dark Angel ledde ut hästen på stallbacken satte upp och red iväg längs grusgången. När han kom till slutet av vägen saktade han in och gav sitt hem en snabb titt vände sedan hästen och red därifrån.

Våren gick och sommaren också, hösten kom.
Husets herre sken med sin frånvaro.

Men så en vacker dag red Marcus O'hara åter in på stallbacken han satte av och gav hästens tyglar till stalldrängen.

Marcus gick vidare upp mot huset han kände värk i sitt ben efter den långa ridturen men tänkte inte vidare på det. När han kom in genom dörren stannade han till och stod som förstenad allt verkade inte stå rätt till. Det var alldeles för tyst och en nästan kuslig stämning låg över hans hem.

Butler kom för att se vem som gjort intrång utan att knacka deras blickar möttes och på ett tyst sätt hälsade en tjänare sin herre välkommen hem.

Marcus satte sig ner på pallen och butlern drog av honom ridstövlarna och satte på honom hans inneskor fortfarande tyst. Marcus tyckte att hans Butler uppträdde mycket underligt och frågade honom varför. Butlern svarade att hans husbonde hade varit hemma alldeles för kort tid för att mötas av dåliga nyheter.

Marcus tyckte inte om att hans tjänstefolk hade hemligheter för honom.

Nu började han bli irriterad och samlade därför allt sitt tjänstefolk i hallen, de ställde upp sig på rad och Marcus gick fram och tillbaka nerför raden.

Tillslut stannade han framför den första tjänsteflickan i ledet. En mycket ung flicka säkert bara fjorton år när hon mötte sin husbondes blick kunde man se hur väldigt rädd hon såg ut.

Han tog ett fast grepp om den unga flickans arm och frågade henne barskt om svaret på frågan. Han fick Inget svar.

Marcus gav flickan en örfil ställde frågan igen men ännu inget svar. Han gav flickan ännu en örfil tårarna började rinna nerför hennes kinder.

Han såg på sitt tjänstefolk för att få reda om de ändrat sig han släppte flickans arm väntade en stund men inte ett ljud från någon.

Återigen grep han tag i den nu skräckslagna flickan Marcus slog henne hårdare över kinden och även denna gång spände han ögonen i sitt tjänstefolk.

Blodet rann från flickans nu spruckna läpp fortfarande inget svar.

Marcus ställde frågan igen med lite högre röst i fall det händelsevis var någon som glömt den. Fortfarande var det tyst.

Marcus tog ett fast tag om flickans nacke och slog henne för fjärde gången.

Vände henne åter mot tjänstefolket nu såg även dem raseriet i hans nu kolsvarta ögon.

Husfrun kände på sig vad som vad var på väg att hända om ingen svarade deras husbonde. Hon tog därför ett steg framåt och sa med låg röst åt Marcus att han skulle få svar bara han släppte den unga flickan.

Vreden som brann i hans ögon började svalna men ännu ville han inte släppa den unga flickan. Husfrun bad honom ännu en gång att släppa den unga flickan. Marcus släppte henne och stod sedan som förstenad som om galenskapen tillslut lämnat honom. Marcus såg upp på dem han frågade igen denna gång så tyst knappt hörbart vad den dåliga nyheten var. Husfrun sträckte sig upp mot honom och viskade i hans öra att hans hustru hade hittats död några dagar efter det han gett sig av. Marcus kände det som om han fått ett slag i magen och han föll på knä framför de.

Marcus lyfte blicken och såg på husfrun när och han såg hennes ansiktsuttryck förstod han att hon talade sanning.

Han knöt sina händer och lutade pannan mot golvet, hans svarta hår låg utslaget som en svart sjö över det vita marmorgolvet. På det sätt hans kropp hävde sig kunde man förstå att han grät.

Husfrun skickade iväg tjänstefolket att göra sina sysslor istället för att stå här och glo som de inte sett folk förut. Marcus satt fortfarande kvar på golvet husfrun gick till honom och erbjöd honom sin hjälp att resa sig.

Marcus gick för att njuta av badet han steg ner i det varma badet och kände hur det dåliga humör han burit på sakta lämnade han sinne.

Butlern kom och Marcus passade på att be honom om en spann varmt vatten eftersom badvattnet höll på att kallna. Butlern gjorde som han blev tillsagd och tog spannen som hängde över eldstaden. Slog några skopor kallvatten i den och hällde den i karet.

Marcus bad butlern berätta mer för honom om hur hans hustru mist livet han trodde fortfarande inte att det fanns någon sanning i det han hört.

Butlern berättade att grevinnan gått ut för att ta en sen kvällspromenad i trädgården. Timmarna gick och när gryningen kom hade ännu ingen sett till grevinnan. Morgonen kom och kammarjungfrun lade märke till att fotogenlampan lös i grevinnans rum.

Kammarjungfrun hade knackat flera gånger på dörren men när hon inte fått något svar hade hon öppnat dörren. Med försiktiga steg hade hon gått fram till sängen.

Där hade kammarjungfrun funnit grevinnan i en pöl av blod med halsen avskuren.

Doktorn hade kommit men det hade varit alldeles försent att rädda hennes liv.

Marcus tänkte en stund, allt de hade behövt göra var att lägga henne i kistan så skulle hon ha läkt sig själv. Men hans tjänstefolk kände förvisso inte till att hon var en vampyr så han kunde inte anklaga de.

Marcus väntade utifall butlern hade något mer att säga men när butlern förblev tyst skickade han iväg sin tjänare och ganska snart blev det tyst i det lilla badrummet Marcus såg sig omkring.

Rummets golv var av marmor i hörnen stod golvkandelabrar väggen mittemot badkaret pryddes av en stor spegel med en fint snidad guldrum utöver dessa möbler fanns en eldstad och en ställning man kunde hänga tvätt och handdukar på.

Vattnet i badkaret hade blivit iskallt och Marcus funderade på om han skulle be om en ny spann varmvatten men bestämde sig för att stiga upp innan han förvandlades till ett russin.

Det knackade på dörren och han svarade med ett högt ja. Det var husfrun som öppnade dörren och sade att hans kvällsmåltid hon lovat honom stod klar åt honom i matsalen. När måltiden var avklarad stannade husets herre en stund i matsalen för att kunna få reda mer om sin hustrus död och om tjänsteflickan han behandlat så illa.

Marcus gick fram och tillbaka med bestämda steg över golvet när husfrun knackade på dörren och trädde in i hans bibliotek. Han stannade med ryggen mot henne han slet korken ur den flaska han hade i handen och halsade den tom, smaken av blod fyllde hela hans väsen. När han vände sig om rann blodet ur hans båda mungipor

Den tomma flaskan ställde han ifrån sig på skrivbordet och han satte sig sedan ner i sin fåtölj vid brasan. Nu brast det för honom vreden, sorgen, hatet fick hans inre att slå bakut. Marcus lyckades hejda sig innan utbrottet kom och bad istället husfrun att slå sig ner. Hon slog sig ner i fåtöljen mittemot honom, lade sina händer på hans båda knän och såg upp på honom. Blicken som mötte hennes var mörk och full av hat och avsky och långt bak i hans bruna ögon fanns något så mörk att till och med hin håle själv hade blivit mörkrädd Marcus rynkade ögonbrynen han tänkte.

Efter en stunds tystnad bad Marcus att få veta var hans lilla dotter fanns husfrun slog ner blicken. Marcus satt lugnt och väntade på svaret husfrun tog mod till sig och svarade att hans dotter också var borta. Marcus frågade henne med osäker stämning vad hon menade med borta men precis när han talat klart orden.

Förstod Marcus att även hennes livstid var till ända.

Sakta och med en viss möda reste sig Marcus ur fåtöljen och gick fram till fönstret. Där ställde han sig och såg ut, månen kastade sitt kalla sken över gårdsplanen.

Marcus sade något för sig själv och vände sig sedan om mot husfrun som nu stod som förskräckt hon tyckte inte om blicken i sin herres ögon.

Han svepte med tummen och pekfingret över sin mustasch och ner över skägget på hakan. Såg upp på husfrun med hatet och vreden åter brinnande i ögonen, det sista ordet Marcus yttrade innan han åter satte sig ner försjunken i djupa tankar var HÄMND.